469

Denise Robins

ÎNFRÂNGEREA

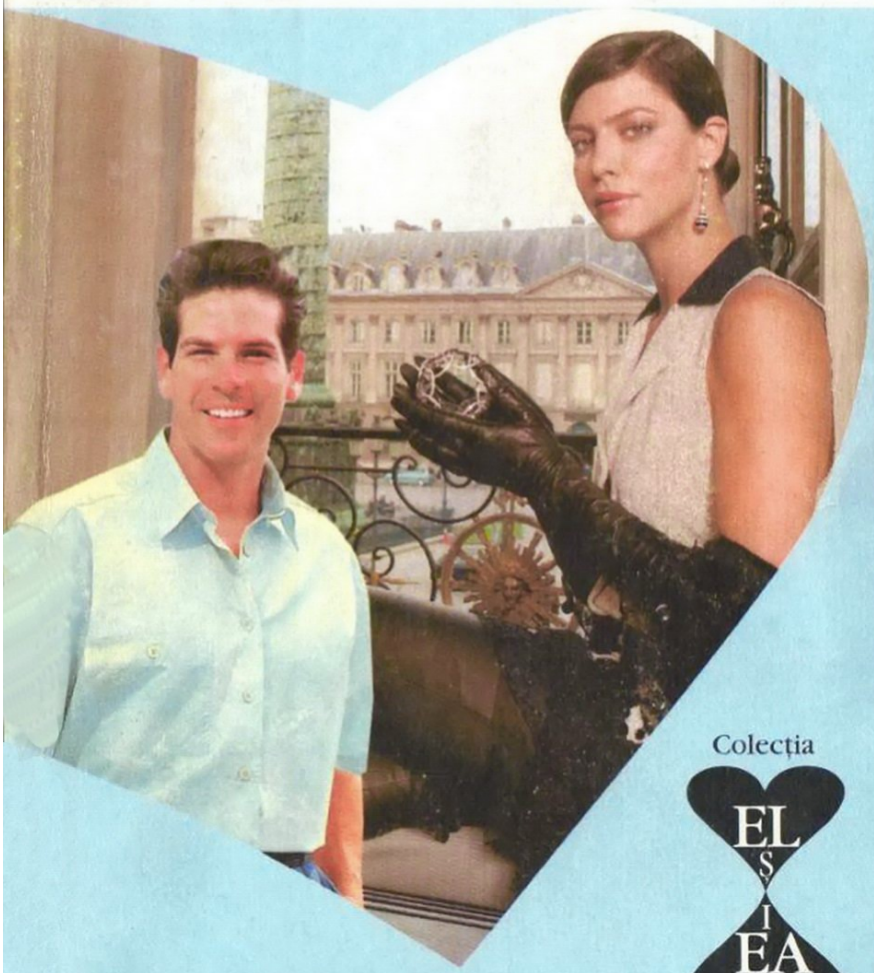

Colecția

ELSEA

Editura ALCRIS

Denise Robins

Înfrângerea

Delia Beringham este frumoasă şi tânără, o bogată moştenitoare.

Iubitul ei, nu are altceva decât o înfăţişare şi sex appeal şi doreşte doar banii Deliei. Dar curând, Delia se va trezi săracă după decesul neaşteptat al tatălui său şi Lingo Hewes va dispărea din viaţa ei.

Delia îşi ia o slujbă pentru a-şi câştiga existenţa, dar întrucât nu are studii, nu va găsi ceva bine plătit. Este foarte aproape de disperare. Prietenii o părăsesc după ce află că este săracă.

Cu toate acestea, ea nu este înfrântă de viaţă, ci continuă să creadă în zicală că nu viaţa contează atât de mult, ci curajul cu care o poţi înfrunta.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
ROBINS, DENISE
Înfrângerea/Denise Robins

Traducerea şi adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

Bucureşti: Editura Alcris, 2003
Colecţia „EL ŞI EA”

Titlu original (eng):
Gay defeat

Macheta colecţiei: Andy
ISBN 973 – 646 – 285 – 4

Capitolul 1

Când Delia ieşi din holul hotelului Ritz în timpul cocteilului, în acea zi toridă de august, toată lumea o privi lung; unii întoarseră capul după ea.

Bărbatul înalt, blond, care o urmări prin hol şi se aşeză lângă ea, o privea şi el plin de admiraţie.

— Ce vrei să serveşti, iubita mea?

— Gin. Atât, zise ea. Este mult prea cald. Nu-mi place să mă aflu în luna august la Londra, atmosfera este insuportabilă. Nu ţi se pare, Lingo?

Lionel Hewes, căruia, în cercul de prieteni i se spunea Lingo, scoase o tabacheră de aur din buzunar şi i-o întinse tinerei din faţa sa.

— N-aş fi suportat atmosfera, dacă tu n-ai fi fost în oraş.

Vorbele lui îi aduseră un zâmbet pe buze. Respinse tabachera scuturând din cap, apoi îşi scoase cu gesturi lente mănuşile, cea din dreapta

mai întâi, apoi şi pe cea din stânga. După ce deschise poşeta, scoase o cutie verde pe care o puse pe genunchi, pe care se afla monograma ei, un „D” din diamante, după care îşi examină faţa într-o oglindă mică.

La cei douăzeci de ani, Delia nu avea nevoie de machiaj. Avea ochi negri, migdalaţi, şi gene lungi, întoarse; părul negru, era tăiat drept.

Nu arăta deloc a englezoaică. Mama ei fusese franţuzoaică, dar ea se născuse şi crescuse la Londra.

Mama ei murise când Delia avea doar zece ani. Tatăl ei, Charles Beringham, crescuse această unică fiică aşa cum crezuse el mai bine. Era un om bogat şi foarte ocupat. O adora pe Delia şi o vedea cât putea de des. Încă de când se născuse, Delia se bucurase de lux şi atenţie şi fiind foarte frumoasă şi amuzantă, avusese parte de multă atenţie şi dragoste. Aşa că, mintea ei era preocupată doar de amuzament şi plăceri. Şi nu era de mirare, pentru că nu avusese la ce să se

gândească până în vara asta. Atunci îl cunoscuse pe Lingo Hewes, se îndrăgostise de el şi descoperise că a fi îndrăgostit cerea multă gândire, mai ales că situaţia asta îi mai crea şi probleme.

Lingo era căsătorit. Delia încercase din greu să nu se îndrăgostească de el, dar o făcuse şi nu avea nicio speranţă să scape prea uşor. Era cu zece ani mai mare şi foarte atrăgător. Era priceput în arta dragostei, poate cam prea priceput. Delia îl găsea extraordinar, mai ales pentru că el era secretul ei; un secret faţă de tatăl ei, de cercul ei de prieteni, ca şi de soţia lui Lingo.

În dimineaţa asta, aflată la Ritz cu Lingo, Delia nu mai era atât de veselă şi plină de viaţă ca de obicei. Ridică paharul în care se afla cocteilul şi, privind lichidul rubiniu, spuse:

— Cum se va sfârşi asta, Lingo?

— Într-un singur fel, zise el întinzându-şi picioarele, trăgând din ţigară, şi urmărind-o pe Delia printre rotocoalele de fum. Vom dispărea

amândoi şi-i lăsăm pe toţi cu gurile căscate.

— Cum aşa? întrebă Delia. Ce vei face cu soţia ta? Iar eu cu tatăl meu…

— Soţia mea, zise Lingo cu răceală în glas, nu va suferi din cauza despărţirii. Suntem căsătoriţi de şase ani şi în ultimii doi am trăit ca doi străini. În aceeaşi casă. Phil va fi mulţumită să-şi recapete libertatea şi o pensie consistentă.

— Asta înseamnă că eu vă trebui să mă descurc cumva cu suferinţa pe care i-o voi provoca tatălui meu, zise Delia sorbind din paharul cu băutură. Tata mă adoră, dar ideea că am fugit cu un bărbat însurat, îl va distruge.

— Te va ierta repede. Nu-i sunt antipatic.

— Nimănui nu i-ai putea fi antipatic, dragul meu, zise Delia, zâmbindu-i. Dar tata îşi va schimba atitudinea faţă de tine, dacă ar şti că suntem împreună.

— O perioadă grozavă, trebuie să recunosc.

— Aşa este, susţinu şi Delia.

— Dar nu mai putem continua astfel. Vreau

să-mi aparţii, Delia, să ştiu că eşti doar a mea.

— Atât de mult mă iubeşti?

Lingo întinse mâinile spre ea, îi prinse palmele mici, le întoarse şi le sărută.

— Ştii prea bine, iubito.

Inima ei începu să bată mai tare.

— Dacă ai fi liber! oftă ea.

— Trebuie să-mi recâştig libertatea! Promise el.

— Mai este şi Martin Revell, adăugă Delia.

Lingo se încruntă, apoi obrajii i se colorară brusc, semn de iritare. Numele acestui Revell era suficient să-l scoată din minţi. La naiba cu bărbatul acesta! La naiba cu rolul pe care-l jucase în existenţa Deliei! Acesta se afla permanent în casa Beringham; Charles Beringham îl plăcea mult. Tatăl lui Martin fusese mulţi ani avocatul familiei. Iar acum când bătrânul Revell murise, locul lui fusese luat de fiul său, care preluase afacerile tatălui.

Dar Lingo nu înţelegea de ce acesta trebuia

să fie o piedică în calea lor.

— Mai este şi Martin! repetă Delia. Tata mă atenţionează mereu să mă port frumos cu el!

— Şi de ce ar trebui s-o faci?

— Nu mă interesează acest tip. Pe tine te iubesc.

— Dar dacă nu m-ai fi cunoscut pe mine, te-ar fi interesat tânărul Revell?

— Nu ştiu, nu cred, nu s-a pus niciodată problema unei legături amoroase între noi. Delia rosti aceste vorbe cu emfază. Dar să nu ne mai gândim la Martin, zise tot ea. Să vedem mai bine ce facem cu situaţia noastră.

— Mda, ar fi mai înţelept, zise şi Lingo privind-o printre gene.

Apoi, după ce o privi lung, de parcă ar fi vrut să se asigure de locul pe care-l avea în inima ei, Lingo îi sugeră:

— Ce-ai zice, iubito, spuse el aplecându-se spre ea, de parcă n-ar fi vrut ca vorbele lui să mai fie auzite şi de altcineva: ce-ai zice dacă am lua

taurul de coame, chiar în seara asta?

Ea îl privi uluită, incapabilă să spună ceva coerent. Privi în jur, apoi îl întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Mă gândeam să avem o discuţie serioasă cu tatăl tău, să-i spunem că ne iubim; eu îmi voi lua angajamentul că voi divorţa cât se va putea de repede şi mă voi căsători cu tine.

— Lingo, chiar ai îndrăzni?

— Mă iubeşti îndeajuns pentru a avea încredere deplină în mine?

— Mă simt vinovată faţă de soţia ta şi de ce se va întâmpla cu ea de acum înainte.

— Nu este cazul, nu-i pasă dacă divorţăm.

Delia îi evită privirea o clipă.

— Prefer să luăm masa aici şi să discutăm în detaliu ce avem de făcut, zise el.

— Este o idee bună, încuviinţă Delia.

— Voi comanda ceva special pentru tine, iubito, nu voi uita trandafirii roşii pe care-i adori şi care nu-ţi vor lipsi de pe masă, pe viitor.

Lingo vorbea din tot sufletul, simţind că această masă va fi un element hotărâtor în existenţa lor de acum înainte. Lingo dispăru un moment, iar ea îl însoţi cu privirea şi se gândi că era un tip minunat şi se purta grozav cu ea. Câtă sensibilitate! Se gândise până şi la trandafirii roşii!

Dacă ar fi auzit conversaţia care se desfăşura între Lingo Hewes şi un alt bărbat aflat la bar, Delia ar fi fost cel puţin şocată.

— Poţi să-mi împrumuţi nişte bani, amice? Am invitat o tipă la masă şi n-am un sfanţ.

Bărbatul îi întinse două bancnote lui Lingo privindu-l lung, şi trecu mai departe, întrebându-se de unde naiba ar putea face şi el rost de nişte bani, pentru că resursele îi erau pe terminate.

Lingo Hewes şi Delia serviră prânzul, timp în care Lingo încercă să se facă tot mai plăcut. Desigur, avu succes deplin. Delia îi spuse:

— Vei da dovadă de curaj, iubitule, dacă îi vei spune adevărul tatălui meu. Sunt sigură că după

ce va bodogăni puţin, ne va ajuta.

— Mă rog la Dumnezeu s-o facă, zise Lingo.

Ieşiră din restaurantul hotelului pe un soare puternic, care lumina piaţa Piccadilly într-un fel anume. Sau, poate aşa credeau ei? Poate aveau impresia că şi soarele este cu ei… Delia îşi puse totuşi, mănuşile.

— Ar fi grozav să facem o plimbare, doar n-o să mă duci acasă!

— Ce faci după-amiază? o întrebă Lingo, în timp ce se îndreptau spre strada Charles, unde locuise în ultimii cincizeci de ani familia Beringham.

— Vine amica mea, Betty Willis, la ceai. Ne-am cunoscut la Paris.

— Norocoasă este această Betty, începu Lingo apoi deodată se opri.

Atenţia sa fu atrasă de titlul mare al unui ziar pe care-l ţinea desfăcut un bărbat aflat la colţul străzii.

— Stai puţin, Delia…

Delia îi urmări privirea.

— La ce te uiţi?

— Vezi ce scrie acolo?

Delia începu să citească. Titlul era scris cu litere mari:

„Sinuciderea unui mare bancher”

Delia simţi o strângere de inimă.

— Dumnezeule, zise ea, mă întreb dacă este vreunul din prietenii tatii. Lingo, cumpără un ziar!

Se opriră în faţa chioşcului cu ziare, iar Lingo cumpără Evening Special. Mergând la pas cu Delia, despături ziarul. Deodată, se opri.

— Dumnezeule! exclamă el şi broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

— Ce este, Lingo?

Nu-l văzuse niciodată atât de tulburat. Întinse mâna să ia ziarul. Lingo încercă să-l împăturească pentru a o împiedica să vadă titlul acela cu literele foarte mari, dar ea îi smulse ziarul din mână. Simţi dintr-odată o teamă inexplicabilă.

— Lasă-mă să văd! Nu mă opri, Lingo!

Atunci văzu numele ei scris cu litere mari de tipar.

„Cunoscutul bancher Beringham a fost găsit mort în biroul său, cu un revolver în mână. S-a sinucis după ce a aflat că este ruinat…”

Delia scăpă ziarul din mână.

— Oh, exclamă ea. O, dragul meu, tată!

Lingo Hewes puse o mână după umerii ei. Se temea că tânăra va leşina. Urgent făcu semn unui taxi care trecea prin preajmă, o urcă, dându-i şoferului adresa ei. Apoi, se aşează lângă ea. Era aproape la fel de palid ca şi ea. În acest timp, se gândea: Doamne, ce lovitură, nu numai pentru ea, ci şi pentru mine!

* * *

În biblioteca familiei Beringham de pe strada Charles, Martin Revell se afla în faţa unei ferestre deschise urmărind taxiurile sau maşinile care

treceau pe stradă. O aştepta pe Delia.

Martin se întorsese de la morgă. Identificase cadavrul lui Charles Beringham şi i se făcuse rău realizând că pierduse nu numai un client valoros ci şi un prieten bun.

Un taxi opri în faţa casei Beringham, iar Martin se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Văzu chipul palid ca o coală de hârtie al Deliei şi se grăbi spre ea, cu dragoste şi milă.

— Delia, draga mea, ai aflat?

Delia se lăsă condusă spre casă.

O dată ajunsă în biblioteca în care predomina verdele, se lăsă într-un fotoliu, aflat în faţa biroului tatălui său şi-şi scoase bereta viu colorată care, acum, contrasta neplăcut cu chipul ei livid.

Îl privea pe Martin Revell, bunul prieten al tatălui ei.

— Spune-mi tot ce trebuie să ştiu, zise ea, ducându-şi mâna la ochi.

El îi spuse câte ceva, evident nu totul. Era impresionată, şocată, şi asculta cu toată atenţia

glasul profund al bărbatului, realizând că în timp ce ea băuse, dansase şi se distrase, tatăl ei se aflase în situaţii limită, imposibil de depăşit de unul singur.

— O, dacă aş fi ştiut! exclamă ea.

— Ce puteai să faci? o întrebă Martin Revell cu gravitate.

Ea îşi ridică încet capul, privindu-l ciudat.

— Desigur, nu mă crezi capabilă să fac ceva bun, nu?

Expresia ei ca şi glasul îl luară prin surprindere.

— De ce spui asta, Delia…

— Pentru că ştiu cât mă dispreţuieşti! Întotdeauna m-ai considerat pe mine şi prietenii mei nişte persoane inutile pentru societate! Ştiu asta foarte bine!

Martin Revell roşi.

— Să nu discutăm în contradictoriu în aceste momente, draga mea!

Ea oftă, apoi râse amar.

— Dă-mi, te rog, o ţigară, murmură ea.

Acum îşi recăpătase tonul. Aşa i se păru lui Martin. Avea nevoie de o ţigară, poate doar pentru a ascunde că-i era teamă şi era nefericită.

Martin îi întinse ţigara cerută, apoi începu să străbată cu paşi mari biblioteca.

— Spune-mi, zise ea brusc, asta înseamnă că nu voi mai avea nicio leţcaie?

Martin se opri în faţa ei, îşi trecu degetele prin părul negru care începuse să încărunţească prematur, la tâmple, mai ales.

— Mă tem că nu!

— Chiar nimic? întrebă ea speriată de-a dreptul.

— Este prematur să mă pronunţ, Delia, dar nu cred că ţi-a mai rămas ceva. Are datorii foarte mari, a pierdut foarte mult la cărţi ultima dată, şi nu şi-a mai revenit.

Ea clipi de câteva ori de parcă nu-i venea să creadă şi-i evită privirea.

— Ce perspectivă sumbră! exclamă ea.

Martin o privi, cu inima bătându-i tare, ca niciodată.

— Delia, biata de tine…

— Nu-ţi face griji pentru mine, i-o reteză ea, iritată de mila lui. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru mine. Nu pot încă realiza ce se va întâmpla, dar cred că voi rămâne şi fără casă. Îmi este greu să-mi imaginez că voi pierde totul. Dar voi găsi ceva de lucru, ştiu cui mă pot adresa. Ea se gândea, desigur, la Lingo, care era atât de îndrăgostit, încât va avea grijă de ea cu mare bucurie.

— Ştii că voi veghea întotdeauna asupra ta, Delia. L-am iubit pe tatăl tău şi l-am preţuit. Mi-a fost prieten bun. L-am servit până la moarte şi voi face acelaşi lucru cu tine.

Delia ridică privirea spre el, apoi îl evită, jenată.

— Eşti foarte grijuliu, Martin!

— Nu se poate spune asta. Nu este momentul… el se opri bâlbâindu-se ca un copil, cu

ochii arzând, cu mâinile tremurând. Dacă dacă mi-ai face onoarea… de a… De a te căsători cu mine… voi avea grijă de tine tot restul vieţii.

Delia îl ascultă privindu-l tăcută, apoi culoarea îi reveni brusc în obraji. Râse nervos.

— Dragul meu Martin, am înţeles bine, m-ai cerut în căsătorie?

— Exact, zise el.

Delia luă ţigara pe care o lăsase pe marginea scrumierei şi trase cu nesaţ din ea. Obrajii îi erau la fel de îmbujoraţi şi ochii începură să-i strălucească. Dar simţea atât mândrie cât şi o dorinţă ciudată de a-l tachina.

— Mda, ţi-e milă de mine, tocmai pentru că situaţia m-a luat pe nepregătite. Altfel nu ţi-ar păsa. Apoi se corectă: Martin, ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare, dar, de fapt, eu sunt gata să mă mărit cu altcineva.

Martin rămase uimit, cu o expresie foarte ciudată, rigidă, de neînţeles pentru ea.

— Îmi poţi spune cu cine?

— Cu Lingo Hewes, imediat ce obţine divorţul.

Martin Revell continuă s-o privească de parcă ar fi văzut-o atunci prima oară, observând că deşi aflată într-o stare deplorabilă, conştientă că rămăsese săracă, femeia din faţa sa continua să-l sfideze.

— Dumnezeule! exclamă el.

Delia roşi şi mai tare lăsând ochii în jos.

— Nu înţeleg ce te scandalizează; sunt sute de divorţuri zilnic, iar eu şi Lingo ne iubim…

— Delia, pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte-te bine!

— M-am gândit destul!

— Şi doamna Hewes?

Delia se încruntă.

— Îmi pare rău pentru ea, fii sigur de asta. Dar Lingo spune că ei nu-i pasă, pentru că-şi doreşte libertatea.

— Foarte bine. Crezi însă că-şi permite să susţină două neveste?

— Două neveste! Nu fi rău, Martin!

— Trebuie să vezi realitatea aşa cum este, Delia.

— De fapt, n-am discutat până acum problema materială, admise ea; nu ştiu ce-şi poate permite şi ce nu. Nu-mi place să discut despre bani, dar sunt sigură că Lingo mă poate întreţine. Mi-a spus asta de multe ori. Are propriul său venit. Martin, părăsit de orice speranţă, se îndreptă spre fereastră şi privi afară.

— Delia! zise el întorcându-se brusc. Să rămânem prieteni! Aş vrea să te ajut, iar dacă lui Hewes chiar îi pasă de tine şi vrea să te ia de nevastă, ei bine, aş putea face ceva în acest sens.

Era drăguţ din partea lui, îşi spuse Delia. Martin putea fi o persoană foarte plăcută, atunci când voia. Lacrimile îi inundară ochii.

— Aşa este. Nici eu nu vreau să rup relaţia cu tine, Martin. Ai fost foarte bun cu mine, dar acum mi se pare cam exagerat să vrei să te însori cu mine doar pentru că am rămas orfană şi fără bani.

El simţi o licărire de speranţă. Îi luă mâna, spunându-i:

— Nu numai din acest motiv, Delia…

Dar se întrerupse brusc, deznădăjduit, văzând că tânăra din faţa sa izbucnise din nou în lacrimi.

Încercă s-o consoleze, s-o liniştească, dar ea continuă să plângă. Durerea provocată de moartea tatălui său era prea puternică, prea recentă, şi pe moment nu se putea gândi la nimic altceva.

* * *

Delia Beringham încetase prea brusc să-şi croiască drumul în viaţă.

În săptămâna care urmă morţii neaşteptate şi violente a tatălui său ajunse la un punct crucial al existenţei sale.

Martin venea destul de des s-o viziteze şi petrecea mult timp cu ea, împărţindu-se între munca sa de birou şi atenţia specială pe care i-o

acorda fiicei decedatului său prieten, Charles Beringham.

Delia îşi petrecu ziua în pat după ce află de moartea tatălui său, refuzând să vadă pe oricine ar fi venit s-o consoleze. Dar telefonul suna aproape încontinuu şi le răspunse în cele din urmă prietenilor apropiaţi, aşezată pe perne, simţindu-se rău de prea mult plâns.

Prietenii o sunaseră s-o consoleze, căci toţi citiseră vestea din ziare. În încheierea discuţiei, aproape fiecare din ei spuse acelaşi lucru:

— Îmi pare atât de rău, draga mea... ce vei face de acum înainte?

Lady Berrell îi trimisese garoafe şi un bilet:

„Te simţi prea singură, draga mea... o să vin mâine pe la tine...”

Toţi cunoscuţii o sunară din milă dar şi curiozitate. Şi chiar dacă, de fapt, mai mult curiozitatea îi împinsese s-o caute, Delia nu realiză asta. Nu se gândea decât la ce-i spusese Martin: că prietenii, după ce vor afla că nu mai a re bani, o

vor părăsi curând. În clipa aceea, se gândise că Martin ar trebui să vină să vadă că nu avusese dreptate, că toţi prietenii o căutau la fel ca înainte.

Desigur, începură să vină cu toţii, femei şi bărbaţi îmbrăcaţi elegant, în casa de pe strada Charles, cu flori şi mii de întrebări rostite şi nerostite. Martin Revell îi urmări cum veniră şi plecară, fără să facă vreun comentariu. Ştia bine că toţi aceştia se adunau acasă la Delia din curiozitate morbidă, şi că aceasta le va pieri curând.

Dintre toţi, Betty Willis era cea mai sinceră şi mai neprefăcută. Era o tânără leneşă, fără prea multă minte, de vârsta Deliei, care nu se gândea decât la modă şi la nimic altceva. Cu toate acestea, îi era într-un fel devotată Deliei, încât Martin consideră că ea, cel puţin, nu va dispărea odată cu ceilalţi. Tânăra venise cu un geamantan plin de lucruri ca să stea cu Delia pentru ca aceasta să nu se simtă singură.

Desigur, sună şi Lingo Hewes de două sau trei ori în ziua aceea. Dacă era vreun om care să-i displacă teribil lui Martin, ei bine, acesta era Lingo Hewes. Dar dacă Delia îl voia, ce putea face? Trebuia să-i respecte alegerea.

Martin reuşi totuşi s-o convingă să nu se ducă la înmormântare şi, în dimineaţa respectivă, Lingo veni să-i ţină de urât; stătură amândoi în minunata ei încăpere, decorată în catifea verde, cu încrustaţii aurii. Lingo o ţinu în braţe, o sărută şi o consolă când ea izbucni în lacrimi la gândul că tatăl ei era tocmai în acel moment ars la crematoriu.

— Astăzi s-a întâmplat ceva de o cruzime nemaiîntâlnită, îi spuse Delia lui Lingo, după ce se mai opri din plâns şi putu să-şi recapete oarecum calmul. Marie a sunat-o pe Pacquille, unde am cont deschis de multe luni şi a încercat să obţină de la ea nişte toalete negre, dar cei de acolo au fost cam grosolani cu ea. I-au cerut să plătească nu cu cec, ci cu bani gheaţă.

Lingo ridică din sprâncene, continuând s-o mângâie.

— Ce ruşine, draga mea! exclamă el.

Nu-i plăcuse deloc ce aflase de la ea. Desigur, Pacquille se temea că nu-şi va mai primi vreodată banii pe toaletele Deliei. În acest moment, pisica era aruncată în grădina casei Beringham.

Delia primi destul de greu lovitura. Lingo ştiu prea bine în momentul acela că ea nu avea să primească niciun ban. Era într-adevăr o lovitură pentru biata Delia; tocmai când începea să se bucure de viaţă; era atât de atrăgătoare. Era înnebunit de pasiune pentru ea, deşi ochii ei negri, de obicei strălucitori, erau plini de lacrimi astăzi. Era pe departe cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Îi sărută mâna vrând să pară mişcat de durerea ei.

— Nu vreau să te mai văd tristă, draga mea.

Ea încercă să zâmbească.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, Lingo. Şi Betty s-a dovedit o bună prietenă dar fără tine,

iubitule, mi-aş fi pierdut minţile de durere.

— N-am făcut mare lucru, zise el cu falsă modestie; n-am putut suporta să te văd atât de îndurerată. Chiar şi Phil m-a întrebat despre tine, despre moartea subită a tatălui tău. Şi să ştii că sunt gelos pe acest Revell, pe care-l găsesc mereu aici.

— Nu trebuie să fii gelos pe Martin, el este executorul bietului meu tată, aşa că este firesc să stea mai mult pe aici, zilele astea. De fapt, Martin este un tip din alte vremuri, prea ciudat, prea serios, dar oricum, este un prieten bun.

— Dar tu ai nevoie de mai mult, draga mea, zise Lingo, continuând s-o mângâie.

— Nu ştiu cum aş fi suportat pierderea tatii dacă n-ai fi fost alături de mine, se confesă Delia. Ea spunea acestea cu toată sinceritatea, fiindu-i recunoscătoare lui Lingo pentru prezenţa lui, atenţia lui necondiţionată, dragostea lui. Toţi prietenii mei au fost foarte atenţi cu mine în aceste momente, dar de fapt, doar tu ai contat.

— Draga mea, murmură Lingo, care citise un paragraf în ziarele de dimineaţă care spunea că până şi asigurarea de viaţă a lui Beringham era ipotecată şi că toate proprietăţile lui vor fi vândute pentru a i se plăti datoriile.

— Nu-mi pot imagina ce se va întâmpla în continuare, şopti Delia ducându-şi mâna la frunte. Martin mi-a spus seara trecută că bietul tata a pierdut toţi banii la cărţi. Tot ce este aici, continuă ea făcând un gest larg, va fi vândut. Totul. Eu nu voi mai avea nimic; poate una sau două bijuterii şi desigur, hainele. Sper că pe astea nu mi le vor lua.

— Nu-i voi lăsa eu, draga mea, zise Lingo foarte galant.

— Mi-a mai spus că toţi prietenii mă vor părăsi cu timpul, imediat ce vor afla că sunt săracă, adăugă Delia.

— Ce individ lipsit de simţul umorului! comentă el. Nu-l suport pe acest Revell.

Delia se grăbi să continue:

— Cu toate astea, este un tip de treabă, dar

are un fel anume de a-ţi spune lucrurile în faţă. Aşa consideră el că este bine, sau nu se poate abţine. I-am spus şi despre noi.

— A fost bine, draga mea?

— Trebuia să afle.

— De ce i-ai spus şi, mai ales, ce anume?

— Că ne iubim şi că imediat ce vei divorţa, ne vom căsători.

Lingo nu zise nimic ci îşi aprinse o ţigară.

— El ce-a spus?

— N-a părut prea mulţumit de asta, cred că nici nu trebuia să fie. Martin face parte din familie şi acum, desigur, simte o oarecare responsabilitate faţă de mine, când tata nu mai este. Dar i-am spus să nu-şi facă probleme, pentru că voi fi în grija ta de acum.

— Draga mea! exclamă Lingo, cu gândul la banii Deliei care acum nu mai existau.

Delia se lăsă din nou pe perne, închizând ochii. Îşi amintea cererea în căsătorie făcută de Martin. Desigur, nu-i putea spune lui Lingo despre

asta, n-ar fi fost cinstit faţă de bietul Martin.

Deodată deschise ochii şi-l privi cu un aer îngrijorat pe Lingo.

— Parcă spuneai că tocmai acum soţia ta a început să te întrebe de mine?

— Mda. Este un subiect de actualitate pentru ea, deoarece am fost văzuţi de Connie Berrell la Ritz, cu câteva zile în urmă, mi se pare chiar în ziua în care am aflat vestea morţii tatălui tău. Iar eu ar fi trebuit să mă întâlnesc cu cineva într-o chestiune de afaceri, în dimineaţa aceea.

Delia se ridică nervoasă, desfăcând batista cu margine neagră, de doliu, pe care o ţinea în mână. Avea obrajii roşii. Ura ideea că Lingo era un bărbat căsătorit. Îi spuse pe un ton scăzut:

— Lingo, nu suport ideea că teoretic şi legal aparţii alteia. Nu suport să ştiu că te iau de la alta. Sigur că ar fi trebuit să te duci la acea întâlnire de afaceri. Dar tu m-ai asigurat întotdeauna că soţiei tale nu-i pasă de ceea ce faci, că n-o mai interesezi.

— Aşa şi este, draga mea, dar s-a folosit de această întâmplare pentru a mă face să mă simt vinovat. Şi cum să nu fie geloasă pe tine care eşti tânără şi frumoasă? Asta a făcut-o să pună întrebări.

Delia înregistră răspunsul lui care începu să-i ridice unele semne de întrebare, cu toate că era teribil de îndrăgostită de el.

— Lingo, zise ea, încerc din greu să-mi revin după moartea tatălui meu, pentru a mă putea gândi la viitor. Ce vom face? Cum vezi tu lucrurile?

Lingo anticipase această întrebare; o dată şi o dată trebuia să vină. Îşi îndreptă umerii.

— Ne vom mai gândi; nu-ţi tulbura căpşorul ăsta frumos cu astfel de lucruri, acum. Ai avut prea multe probleme de rezolvat. Uită-le în braţele mele.

— Lingo, aş vrea să te gândeşti şi să-mi spui ce vom face, şopti ea, cuibărindu-se în braţele lui. Cred că în acest moment n-am putea face decât ce

ai spus acum câteva zile la Ritz, adică să începi divorţul. Eşti sigur că soţia ta ţi-l va acorda?

Lingo murmură ceva care suna afirmativ şi continuă s-o sărute. Dar deodată în faţa ochilor în apăru figura soţiei sale şi scenele din apartamentul lor, chiar înainte să vină s-o vadă pe Delia.

Fuseseră destul de brutali unul cu celălalt, îşi spuseseră cuvinte grele, dar când Lingo rostise cuvântul divorţ, ea sărise în sus:

— Nu fii prost! Avem datorii prea mari pentru ca să ne putem permite divorţul. Dacă aş găsi un bărbat cu bani, foarte repede, să fii sigur că aş fi prima care te-ar părăsi. Dar dacă tu găseşti o individă cu bani, nicio problemă. Oricum, nu-ţi mai pierde vremea cu tipa aceea, Beringham, nu are o lescaie.

Delia şi Lingo făcură dragoste, iar el se strădui să n-o lase să bănuiască nimic. Când se ridică să plece, Delia era mai calmă, mai destinsă, dar încă tristă şi nefericită. Lingo se simţi pierdut

când văzu că se baza pe el şi aştepta totul de la el.

Sărutându-l de rămas bun, Delia se gândi că nu se mai simţise disperată şi pierdută cu Lingo. El o va face mereu fericită.

Era mai stăpână pe sine când veni Martin, să ia masa cu ea după înmormântarea tatălui ei.

Şocul şi uluirea trecuseră deja şi nu mai părea că stă să izbucnească în lacrimi în orice moment.

Martin, încă mai suferea după ce văzuse şi simţise la înmormântare, dar încercă să n-o deprime şi pe Delia. Ea insistase, oricum, să discute despre afacerile tatălui său, iar la cafea şi ţigări discutară despre viitor.

— Îmi este foarte clar acum că nu mai am nimic o dată ce va fi vândută această casă, zise Delia. Aşa este?

— Din păcate, ai dreptate, draga mea.

— În acest caz, cu cât plec mai repede de aici cu atât mai bine, murmură Delia.

— Aşa este, zise Martin, nu trebuie să mărim

datoriile deja existente.

— Magazinele se vor ocupa de asta, zise Delia cu o grimasă, spunându-i despre Paquille.

Ochii lui gravi poposiră asupra ei cu compasiune.

— Aşadar, accepţi realitatea, draga mea.

— Nu mai contează acum. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu l-aş fi avut pe Lingo.

Martin Revell îi evită privirea. Nu voia s-o privească, să vadă cum i se lumina chipul frumos şi drag, atunci când menţiona numele lui Lingo.

— Aţi luat o hotărâre, Delia? făcu el efortul s-o întrebe.

Delia îşi mai puse zahăr şi lapte, apoi începu să mestece cu linguriţa, gânditoare, în cafea. Ridica privirea spre el.

— Într-un fel, da. A fost aici dimineaţă şi am discutat. Delia izbucni în plâns.

Martin o privi cu tandreţe.

— Draga mea, nu te gândi că…

— Am discutat multe şi, desigur, am ajuns la

concluzia că Lingo trebuie să divorţeze, pentru a se putea căsători cu mine. Numai că nu ştim ce putem face până atunci.

Martin îi evită privirea. Scoase un pachet de ţigări din buzunar, aprinse una. Apoi, îi spuse:

— Chiar trebuie să fii implicată în acest divorţ?

— Cred că aşa va fi, dacă voi pleca acum cu Lingo. Cred că soţia lui îmi va trimite şi mie citaţie nu? Dar cui îi pasă?

Martin continua să stea cu ochii în podea.

Delia insistă ca el s-o privească.

— Martin, lasă privirea asta! Voi fi bine, mă voi descurca, te asigur!

— Bine, în acest caz, fa ce vrei, zise el. Te rog, doar, să fii foarte atentă!

Delia roşi.

— Îţi voi spune destul de curând care este hotărârea mea şi a lui Lingo, zise ea cu răceală.

— Te rog s-o faci, Delia.

— Între timp, bănuiesc că tu trebuie să te

ocupi de vânzarea bunurilor tatii şi achitarea datoriilor acestuia.

— Altcineva, mai precis o comisie, se va ocupa de asta.

— Nu-mi sună bine. Nu înţeleg ce se întâmplă, dar consider că este bine să mă mut cât mai repede de aici. Poate mă voi duce pentru început la familia Willies. Betty este prietena mea. Astăzi le va spune alor ei că voi sta în casa lor o vreme.

Martin o privi îngândurat.

— Betty este o tânără cu vederi largi, dar colonelul Willies aparţine vechii generaţii. L-am cunoscut. Te rog, scuză-mi brutalitatea cu care-ţi spun că dacă află de tine şi Hewes…

— Opreşte-te! strigă Delia. Ştiu ce vrei să spui! Dacă nu este de acord cu această realitate nici nu trebuie să mă duc în casa lui! Nu-mi pasă!

Delia era foarte mândră şi sigură de sine. Martin, care trecuse prin viaţă şi văzuse multe, o privea cu milă, compasiune, mânie şi cu…

dragoste.

— În după-amiaza asta, îmi voi sorta lucrurile, îl informă ea. Pot să-mi păstrez câte ceva din ceea ce-mi aparţine?

— Desigur.

— Îmi pot vinde bijuteriile, blănurile, ca şi automobilul sport.

— Da, continua să repete Martin. Ceea ce-ţi aparţine legal.

Delia îşi muşcă buzele. Cu toate acestea, continuă să ţină capul sus, mândră.

— Voi trece şi peste asta, nu?

El vru să-şi manifeste compasiunea dar nu găsi cuvintele potrivite. Dar Delia i-o luă înainte.

— Aş fi fost pierdută fără Lingo.

Martin se uită trist la ceas.

— Trebuie să plec, Delia. Am mult de lucru la birou.

— Mulţumesc pentru tot, Martin. Pentru tot ce ai făcut.

— Delia, îţi repet că dacă nu vei avea unde să

te duci, eu, mătuşa Eva şi Elinor ne-am bucura teribil să te avem printre noi.

— Sunteţi foarte amabili, răspunse Delia. Şi aş vrea să-i mulţumesc mătuşii tale pentru scrisoarea minunată pe care mi-a trimis-o la moartea tatii. Îi voi răspunde, dar deocamdată mă simt atât de ciudat încât n-am răspuns nimănui.

— Te va înţelege, zise Martin.

Genele ei lungi şi dese se împreunară o secundă şi revăzu cu ochii minţii casa în care crescuse Martin. Mama lui murise când el se afla în primii ani de şcoală.

Şi atunci, doamna Warnleigh, mătuşa Eva, care era văduvă, sosise în casa familiei Revell din Hampstead, pentru a îngriji de fratele ei şi de Martin. Acum, când tatăl lui Martin era mort, el continua să locuiască la Hampstead cu mătuşa sa.

Delia o plăcea pe doamna Warnleigh. Era o doamnă încântătoare, o femeie interesantă care se apropia de şaizeci de ani. Cu toate acestea, avea capacitatea de a accepta noul, principiile şi

convingerile tinerilor din secolul douăzeci. De aceea, Delia era sigură că se va înţelege cu ea.

Pe de altă parte, mătuşa Eva niciodată nu-i judeca pe cei ale căror opinii difereau de ale ei. Fusese întotdeauna o persoană încântătoare pentru Delia şi aceasta ar fi locuit cu dragă inimă în casa ei.

Dar, din nefericire, mai exista şi Elinor, care o plictisea teribil. Era fiica adoptivă a mătuşii Eva, cam de o seamă cu Martin, o femeie insipidă şi plictisitoare, deşi tânără. Desigur, avea şi ea calităţile ei, dar acestea nu-i spuneau mare lucru Deliei. Participa la acţiuni de caritate şi-i plăcea să se sacrifice permanent pentru cineva.

Delia era aproape sigură că Elinor era îndrăgostită de Martin şi se întreba de multe ori de ce acesta nu se căsătorea cu ea.

Această tânără nu ştia să se îmbrace şi punea hainele la întâmplare pe ea. Dar avea un chip drăgălaş, dantura foarte frumoasă şi un păr blond, bogat, pe care, desigur, nu ştia să şi-l coafeze. Îl

purta prins la spate într-un coc, lucru care o făcea să arate bătrânicioasă.

Delia îşi imaginase că Martin ar fi trebuit să fie impresionat de Elinor, de calităţile ei.

Dar niciodată el nu arătase mai mult decât nişte sentimente frăţeşti faţă de ea. Ciudate creaturi sunt bărbaţii, conchise Delia.

— Să nu uiţi că atunci când vei avea nevoie, va exista un refugiu pentru tine la Hampstead, fuseseră vorbele lui Martin, la despărţire.

— Mulţumesc, Martin, răspunsese ea, dar sper să mă pot duce la Betty, sau dacă va fi posibil direct la Lingo.

Martin Revell părăsi cam bulversat luxoasa rezidenţă a familiei Beringham. Porni pe strada Charles, urându-l din tot sufletul pe Lingo Hewes.

Capitolul 2

Delia se aşează pe jos, în mijlocul salonului ei. Era o poziţie ciudată pentru ea, dar singura în care se simţea oarecum relaxată, în condiţiile date. Încăperea era un haos. Nu se vedea niciun covor.

În această după-amiază, urma să părăsească reşedinţa familiei Beringham pentru a locui la prietena sa, Betty.

Încerca să-şi sorteze lucrurile, pentru a le putea împacheta. Nu mai făcuse acest lucru niciodată în viaţa ei de până acum; avusese servitori de mică.

Era roşie la faţă şi indignată; se simţea neajutorată, ruşinată şi nervoasă.

— Nu ştiu ce naiba voi face cu toate aceste fleacuri, pentru că nu am destule geamantane în care să le înghesui, oftă ea.

Primi o privire înţelegătoare de la Betty Willis, care se afla la celălalt capăt al încăperii…

— Este cam greu de rezolvat problema asta, draga mea. Cred că ar fi bine să împachetezi toate aceste fleacuri şi să le dai la un magazin de haine second hand.

Delia îşi trecu disperată mâna peste frunte.

— Marie făcea, ce voia cu hainele de care mă plictiseam. Unde trebuie duse cele de care nu mai ai nevoie?

— Este mai bine să le ducem acasă şi Doris se va ocupa de asta.

— Ai noroc cu Doris, răspunse Delia. Niciodată n-am realizat ce multe servicii îţi poate face o servitoare.

— Mă tem că nici eu nu sunt mai pricepută în astfel de lucruri decât tine, se confesă Betty.

— Am fost răsfăţate amândouă, asta este, conchise Delia.

Betty se ridică, îşi găsi cu greu calea printre lucrurile risipite pe podea, apoi se aşeză din nou lângă prietena sa.

— Am venit să-ţi ridic moralul, zise ea

prinzând-o după umeri cu duioşie. Lucrurile se vor îndrepta, Delia, vei vedea. Ai mulţi prieteni, nu eşti singură pe lume.

Delia clipi des pentru a nu se lăsa din nou pradă lacrimilor. O privi plină de încredere pe Betty.

— Sunt bine, nu-ţi face probleme din cauza mea. Ai fost o prietenă minunată, Betty, şi nu-mi face plăcere să recunosc că şi Martin a avut dreptate. Nu mai am atât de mulţi prieteni cum am crezut. Am sunat-o de două ori pe Diana Warrington, care era mereu în casa noastră cu soţul ei, pe vremea când trăia tata. Nu mai este de găsit acum. Este una dintre cei care nu mai vor să fie legaţi de numele meu din cauza celor făcute de tata.

— Nu merită să-ţi faci probleme din cauza ei.

— Nu, zise Delia cu o grimasă. Mai este şi Connie Berrell, de care nu scăpăm nici ziua, nici noaptea altă dată. Seara trecută, eu şi Lingo am trecut pe la apartamentul ei, la ora cocteilului. Doi

dintre cunoscuţi s-au făcut că nu mă văd când am intrat în salonul ei, iar Connie era diferită; mi-a spus de două ori dragă, mi-a admirat rochia, dar… era diferită de aceea care-mi era permanent în casă. Delia oftă, încleştându-şi mâinile, îţi spun, am început să ştiu cine nu îmi mai este prieten.

— Despre mine poţi fi sigură, Martin la fel, Lingo…

Delia o privi cu ochii ei mari.

— Da, de tine sunt sigură şi, desigur, de Martin. Dar Lingo este mai mult…

— Aţi luat vreo hotărâre în ceea ce te priveşte?

— Va veni imediat să mă vadă şi să-mi spună cât va dura divorţul său, apoi vom începe planurile de viitor. Slavă domnului că-l am pe Lingo! Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el!

Betty Willis se ridică păşind cu grijă prin haosul din încăpere, luă o ţigară din cutia aflată încă pe măsuţa de la toaletă şi o aprinse.

— Draga mea, zise ea cu un oftat, întorcându-

se spre figura neconsolată îmbrăcată într-un costum negru de cocteil. Ar fi bine să ne concentrăm asupra muncii noastre pentru ca să putem părăsi casa la ora ceaiului.

Delia se scutură de parcă ar fi fost prima oară când era pusă în faţa acestei realităţi. Îşi întinse braţele deasupra capului.

— Să muncim, atunci! Cui îi pasă? Este oricum o experienţă inedită pentru mine să fiu trează la ora asta şi să am treabă de făcut!

— Ruşine! exclamă Betty.

Deodată, cineva bătu la uşă.

— Intră! zise Delia.

Florie, una din servitoarele care se ocupa de eliberarea casei Beringham, plină de praf pe faţă, cu şorţul sfâşiat într-un cui, probabil, apăru cu o scrisoare în mână.

— Este pentru miss Willis, zise ea.

— De la cine este? se întrebă Betty, iar după ce desfăcu plicul exclamă; Doamne, este de la mama!

Delia, care îngenunchease în dreptul unui geamantan, încerca fără succes, să introducă marginile unei bluze de nailon în el.

— Dumnezeule! exclamă Betty Willis, iar Delia se întoarse spre ea nedumerită.

— Draga mea, ce naiba…

Betty făcu ochii şi mai mari ca de obicei, roşie la faţă. Împături biletul pe care-l citise şi-l puse în buzunarul costumului său elegant.

— Nu-l voi ierta niciodată pe tata pentru asta!

Delia o privea cu ochii mari.

— Ce a făcut? Despre ce este vorba?

— Este nedrept! exclamă Betty.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi despre ce este vorba! insistă Delia.

— Nu te mai pot privi în ochi, Delia.

Delia nu mai înţelegea nimic.

— Are legătură cu mine?

— Da. Draga mea, îmi este ruşine pentru ce a făcut tatăl meu.

— Dragă prietenă, nu te teme, spune-mi despre ce este vorba. Ştii că nimic nu poate strica prietenia noastră.

Betty începu să-i explice cu greutate. Mama ei trimisese acest bilet fiind şi ea panicată. Colonelul Willis, care coborâse la micul dejun îşi deschisese, ca de obicei, corespondenţa şi explodase după ce citise câteva rânduri de la sora sa. Sora, mătuşa Agatha, jucase cărţi seara trecută într-o companie care o indusese şi pe doamna Lionel Hewes. Delia roşi. O întrerupse pe Betty spunând:

— Dumnezeule, soţia lui Lingo!

Betty continuă, la fel de stânjenită. Mătuşa Agatha spusese în scrisoarea sa că Phyllis Hewes era o femeie încântătoare, una dintre cele mai bune prietene ale ei. Era foarte nefericită pentru că soţul ei, un afemeiat notoriu, se încurcase, de data asta, cu o uşuratică, numită Delia Beringham. Mătuşa Agatha ştia că Delia fusese colegă cu Betty şi-şi sfătuia fratele să nu-şi mai lase fiica în

compania uneia care distrugea căsnicii.

Nu era frumos ca numele lui Betty să fie legat de al uneia care era încurcată cu un bărbat însurat.

— N-ar fi frumos! repetă Betty, indignată. Dumnezeule, ce oameni! Cum îndrăzneşte femeia asta să-mi controleze viaţa? Se consideră capul familiei şi-şi vâră nasul peste tot. Tata o ascultă orbeşte, iar acum mama îmi scrie c-a interzis şederea ta în casa noastră. Delia, draga mea, nu ştiu ce să spun…

— Nu-i nimic, draga mea, ştiu că nu eşti vinovată. A fost neşansa mea ca doamna Hewes s-o cunoască pe mătuşa ta. Asta îmi demonstrează că ştirile circulă foarte repede pe aici. Şi mă surprinde, pentru că Lingo mi-a jurat că soţia lui vrea să divorţeze.

— Doar nu trebuie să crezi ce-ţi spune fiecare! Eşti prea credulă, Delia!

— Pe Lingo trebuie să-l cred. Dacă nici în el n-am încredere, atunci… Oricum, va trebui să

discut problema asta cu el.

— Mătuşa Agatha nu este genul de femeie care să înflorească lucrurile. Ele oricum ajung să fie exagerate când sunt repetate din gură în gură. Cred că doamna Hewes vrea să pozeze în victimă chiar dacă vrea să divorţeze.

— Poate, zise Delia cu jumătate de gură. Dintr-odată, începu să simtă că pierde terenul de sub picioare, simţindu-se chiar speriată.

La ora patru fără un sfert, Lingo Hewes sună pentru ultima oară la uşa familiei Beringham, cu câteva zile în urmă un fel de Meca al ambiţiilor sale, năruite acum.

De sus, de la fereastra fostei sale camere, Delia îl văzu sosind. Alergă în întâmpinarea lui, simţind că dacă n-ar fi venit, lumea s-ar fi terminat pentru ea.

Când intră în salonul în care o aştepta Lingo, el îi făcu un compliment spunându-i că arăta ca o moştenitoare de miliarde nicidecum ca una care a rămas fără un ban.

Era încântătoare în acel costum cenuşiu de jerse, frumos machiată, purtând pe mână mantia acelui costum care avea la guler blană de şinşila, cu bijuterii scumpe.

„Mare prostie că bătrânul şi-a dat sufletul fără a-i lăsa un ban", se gândi Lingo, dar cu voce tare îi spuse doar:

— Iubita mea! Ce dor mi-a fost de tine!

Delia suspină, ştergându-şi lacrimile care îi împăienjeniseră ochii toată ziua. Apoi, lăsă să-i cadă mantia pe un scaun şi se aruncă în braţele lui.

— Nu plânge, iubito, murmură el.

Ea ridică încet capul privindu-l cu ochii înlăcrimaţi.

— Încerc să mă abţin, dar îmi este foarte greu, Lingo. Am avut o nevoie disperată de tine astăzi. Mă bucur din toată fiinţa mea că ai venit, în sfârşit. A fost o dimineaţă deprimantă. Am început să-mi sortez cu ajutorul lui Betty lucrurile, să le împachetăm pentru a le transporta în casa ei şi

dintr-odată am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare, că am pierdut totul şi asta m-a speriat teribil.

— Draga mea…

Ea ridică din nou privirea spre el, oftă, şi găsind alinare în privirea lui, continuă:

— Dar lucrurile se simplifică dacă eşti aici, iubitule. O, Lingo, ce m-aş fi făcut fără tine?

— Draga mea…

Delia înconjură încăperea din priviri.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă, zise ea ridicând o husă prăfuită de pe un scaun şi invitându-l să ia loc. Avem mult de discutat şi de luat nişte decizii.

El ridică din sprâncene şi îi întinse tabachera.

— Vrei o ţigară, iubito?

— Nu, nu acum.

— Ai vrea să luăm ceaiul undeva în oraş? Casa asta este dezolantă. Mă face să-mi pierd şi bruma de bună dispoziţie.

Şi ea simţea la fel, dar încercă să nu-i arate.

— Da, ştiu, dar nu vreau să ies. Sau, mai bine zis, nu în momentul acesta. Suntem singuri şi trebuie să lămurim nişte lucruri. Trebuie să ştiu ce am de făcut şi nu pot lua nicio decizie fără să discut cu tine. De fapt, aş vrea să ştiu ce vrei să fac… Sunt la dispoziţia ta, dragul meu.

El îşi aprinse ţigara.

— Te duci la Willis pentru început, nu? zise el oarecum stânjenit.

Delia îşi muşcă buzele, strângând batista pe care o avea în mână.

— Da, aşa aranjasem, dar acest aranjament a căzut, din păcate.

Lingo îi evită privirea.

— Oh! De ce?

Delia începu să-i explice. Roşi stânjenită în timp ce o făcea, amintindu-şi de felul în care Betty îi povestise despre isprava mătuşii Agatha, ca şi discuţiile de la partida de bridge.

— Aşa că, vezi, dragul meu, încheie ea cu un

zâmbet. Colonelul Willis este un tip de modă veche şi nu suportă ideea ca fiica sa să se afle în anturajul unei prietene care va fi citată curând într-un proces de divorţ.

Lingo roşi până în vârful urechilor. Nu-şi ridică privirea din podea.

— Din nou, acea insuportabilă Connie Berrell, zise el printre dinţi.

— Poate că aşa este, zise Delia. Cu toate acestea, nu înţeleg de ce s-a plâns soţia ta mătuşii Agatha. Am înţeles că abia aştepta să divorţeze, Lingo.

El îşi drese glasul.

— Mda, aşa este. Draga mea, nu trebuie să iei în serios toate fleacurile care se spun la partidele astea de bridge. Cele care vin acolo nu o fac de dragul de a juca, ci de a mai răspândi vreo bârfă între timp. Dar mătuşa lui Betty a luat informaţia în serios şi iată rezultatul. Ţi-a fost interzis să mai mergi în casa familiei Willis. La naiba! murmură Lingo.

Delia îl prinse în braţe lipindu-şi obrazul de al lui.

— Să nu crezi că asta mă afectează, dacă te am pe tine, Lingo. De fapt, mi-am asumat şi această posibilitate când am fost de acord să fug cu tine. Dar vorbele spuse despre nefericirea soţiei tale mă deranjează.

Lingo nu răspunse pe moment. Era dintr-odată absent şi insensibil la mângâierile ei.

— Ce este cu tine, Lingo?

— Nimic.

— Iubitule, priveşte-mă.

El ridică încet capul; privirile lor se întâlniră pentru o clipă, apoi ochii lui coborâră în jos.

— Este totul foarte penibil, bâigui el.

— Penibil? repetă ea. Adică ceea ce a spus soţia ta?

— Mă refer la tot spectacolul.

Inima Deliei păru să nu mai bată o secundă.

— Lingo, ce vrei să spui?

Lingo se eliberă din braţele ei.

— Nu vezi, iubito, cât de încurcată este toată situaţia?

— Lingo nu este adevărat că soţia ta vrea să divorţeze?

— Desigur, vrea. Singura problemă este cea a banilor.

Obrajii Deliei începură să ardă.

— Dacă aş fi avut banii mei, toate ar fi fost foarte simple, adăugă el. Dar după cum stau lucrurile... el ridică din umeri şi lăsă fraza neterminată.

— Un moment, zise Delia. Lingo, mă sperii. Nu ştiu de ce discuţi acum despre bani; până acum n-ai făcut-o niciodată.

— Draga mea copilă, era normal să nu... adică... deodată el se opri.

Delia îl privea cu nişte ochii gata să iasă din orbite.

— Lingo, sper că nu spui asta pentru că tata... pentru că nu mai am bani. Nu-mi spune că asta contează pentru tine.

El continua să-i evite privirea.

— Este greu de explicat, dragă. Ştiu că n-am discutat niciodată problema banilor, dar astăzi lucrurile s-au schimbat şi chestiunea banilor se pune foarte pregnant. Eu nu am bani, trebuie să recunosc. Eu şi Phil am făcut praf tot ce am avut, fiind cam extravaganţi şi risipind mai mult decât trebuia. Nu-mi pot permite divorţul, asta este.

Delia îl privea cu inima bătându-i necontrolat, cu respiraţia îngreunată.

El stinse ţigara şi se ridică. O prinse de mână ajutând-o să se ridice.

— Iubita mea, îngerul meu, vino aici. Lasă-mă să te ţin în braţe. Îmi pare teribil de rău. Dar înţelege că nu-mi pot permite să divorţez de Phil, şi să-i dau o treime din ceea ce am. Şi să te întreţin şi pe tine. Înţelege, este imposibil.

Delia rămase nemişcată în braţele lui.

— Vrei să spui că… te bazai pe… Banii mei?

— Este cam dur spus, dar…

— Lingo, fă-mă să înţeleg: când ai sugerat să

fugim împreună ţi-ai imaginat că tata ne va sprijini cu bani. Iar acum când ştii că n-o mai poate face, nu mă mai vrei nici pe mine. Răspunde-mi, Lingo. Acesta este adevărul?

— Ascultă, Delia…

— Nu mai ascult nimic! strigă ea. Răspunde-mi o dată la întrebare!

Lingo o lăsă din braţe. Apoi ridică din umeri.

— Foarte bine, dacă vrei să fiu foarte direct…

Delia încuviinţă.

— Înţeleg, zise ea. Cel puţin, acum ştiu adevărul. Mi-ar fi displăcut teribil să mă mărit cu cineva care mă lua pentru bani! Ea făcu o grimasă şi adăugă: dar de acum nu mai am de ce mă teme, nu?

Lingo se prefăcu ofensat de atitudinea ei. Nu ştia cum să procedeze cu această nouă Delia care era palidă ca o coală de hârtie şi tremura toată.

— Martin a avut dreptate, murmură ea. De fapt, a avut dreptate chiar de la început.

— Nu-mi aminti de el, te rog, protestă Lingo.

— Iar eu, ca o proastă, am avut atâta încredere în tine, în voi toţi, zise Delia dar nu mai putu continua pentru că vocea i se frânse.

Lingo o văzu plângând ca un copil şi simţi din nou nevoia s-o protejeze. O strânse la pieptul său.

— Comoara mea, nu face asta. Sigur că te poţi baza pe mine. Sunt teribil de îndrăgostit de tine, Delia. Banii nu schimbă relaţia noastră în niciun fel. Uite ce este, iubito, nu are nicio importanţă ce s-a întâmplat cu familia Willis, sau cu nimeni altcineva. Ţi-ai împachetat lucrurile? Foarte bine. Nici mie nu-mi va lua prea mult să împachetez şi plecăm în seara asta la Paris. Nu sunt chiar falit aşa că-mi pot permite să te duc acolo. Iar când bătrânul meu unchi, Chiselmay va muri, voi moşteni banii şi titlul. Totul va fi în regulă, atunci. Sărută-mă, draga mea, nu trebuie să ne certăm.

Pe moment, Delia se sprijini de el.

— Vrei să spui că de dragul meu vei începe divorţul?

El râse uşor jenat.

— Draga mea, de ce te cramponezi de divorţul meu? Nu trebuie să te gândeşti decât la prezent şi la faptul că suntem teribil de îndrăgostiţi.

Ultima urmă de încredere în el, pierise. Delia îl evită.

— Adică ai vrea să mergem o săptămână sau două la Paris, nu-i aşa?

— Chiar şi mai mult dacă ne vor ajunge banii.

Se lăsă o tăcere lungă şi jenantă, apoi Delia izbucni dintr-odată:

— Creatură josnică şi mizerabilă!

Aparent jenat, el încercă să capituleze.

— Draga mea, doar nu eşti o femeie de modă veche, precum mătuşa lui Betty sau prietenul Revell! La naiba te-am considerat o femeie practică.

Delia tremura de furie.

— Ieşi chiar acum din casa asta, Lingo. Şi nu îndrăzni să-mi vorbeşti de Martin, căci dacă ar fi

fost aici te-ar fi lovit, aşa cum meriţi.

Lingo o privi lung apoi îşi luă pălăria cea nouă.

— Foarte bine. Dacă aşa vezi lucrurile… Dar te asigur că este un comportament cam prostesc şi-ţi va părea rău după ce voi pleca!

Ea nu-i răspunse.

La ora cinci şi jumătate Delia intră în biroul lui Martin. Închise uşa după ea. Martin se ridică s-o întâmpine. Deodată realiză cât de important era dragul de Martin pentru ea, aşa cum era în biroul lui impozant, cu covorul turcesc, cu biroul de mahon plin de documente cu grijă aranjate şi legate şi o bibliotecă de mii de volume. Pe pereţi erau tablourile renumitului judecător Bailey.

Martin întinse mâinile spre ea.

— Delia, draga mea, ce plăcere nesperată!

Ea îi întinse mecanic mâna. Martin i-o strânse cu multă afecţiune. Inima începuse să-i bată mai tare la vederea ei. Dar ea nu trebuia să ştie asta.

— Este prima oară că vii aici, Delia. Ia loc, te rog. Aici, pe acest scaun. Este confortabil.

Ea îi zâmbi dar refuză scaunul aşezându-se pe marginea biroului. Ştia că în curând toată drăgălăşenia dintre ei va dispărea.

— Pari foarte important în acest birou impozant, Martin, începu ea.

El râse stânjenit.

— Simt că sunt orice altceva, dar nu important. Mă simt ca un peşte pe uscat. Tata şi vremurile m-au ajutat să devin avocat, dar aş fi fost mai bun pentru opusul acestei meserii.

— Şi care ar fi opusul? Să ne gândim. Meseria de avocat este plictisitoare, aridă şi lipsită de romantism. Probabil ţi-ai fi dorit să fii muzician sau poet!

El începu să râdă din nou.

— Nu pot nega faptul că-mi plac muzica şi poezia.

— Nu eşti, din întâmplare, şi cămătar?

— Nu, de ce? Nici asta nu este o meserie

romantică.

— Desigur, nu are nicio legătură cu romantismul, dar este foarte practică.

Acel sentiment frumos care se conturase în inima lui când ea pătrunsese în încăpere cu chipul ei frumos, proaspăt, cu parfumul ei discret, pieri acum. El nu mai zâmbea. O întrebă cu gravitate:

— Ai venit pentru ceva anume, Delia?

Ea ridică din umeri vădit încurcată, în ciuda eforturilor de a nu lăsa se se vadă.

— Da, am venit să te transform într-un cămătar.

— Draga mea, trebuie să ceri doar…

Delia îi evită privirea, căci obrajii începuseră să-i ardă.

— Este doar un împrumut, Martin. Ştii, n-am reuşit să vând nimic din lucrurile care-mi aparţin, nici măcar nu ştiu cu cât le pot vinde. Nu mai am niciun ban, cred că mi-ar trebui câteva sute pentru început.

— Draga mea! repetă Martin, cu inima

sfâşiată de durere pentru ea. Probabil că ea citi mila din ochii lui pentru că încercă să glumească.

— Va trebui să te consideri unchiul sau tutorele meu. Micuţa Delia are nevoie de bani de buzunar.

Începu să râdă pentru că folosise cuvântul unchi, când Martin nu era cu mult mai mare ca ea. O iubea ca un disperat.

— Cât ţi-ar trebui? o întrebă el.

— Cât crezi c-aş putea obţine pe maşina mea sport, Alfa Romeo, în stare perfectă? Simson, începu ea, apoi se opri pentru că pronunţase numele şoferului tatălui său. Simson a întreţinut-o foarte bine.

— Ştiu, draga mea, zise Martin cu simpatie, dar nu iei prea mult pentru o maşină la mâna a doua. Cam o treime din valoarea reală.

— Ei, mai am şi nişte diamante, bijuteriile mamei; este teribil să mă despart de ele, dar…

— Delia, draga mea…

Fără să realizeze, Martin se apropia de ea.

Dar Delia nu avea nevoie de compasiunea lui.

— Spune-mi unde pot găsi un cumpărător corect, atât.

— Lasă-mi bijuteriile pe care vrei să le vinzi şi o să văd cum rezolv problema.

— Mulţumesc, Martin, îmi eşti de ajutor, ca de obicei.

— Pentru asta sunt prietenii, Delia.

Ea scoase o casetă din poşetă, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Am auzit adesea că dacă împrumuţi bani de la prieteni, poţi fi sigur că îi vei pierde curând.

Martin, care-i aprinse ţigara, observă că mâna ei mică, îngrijită, tremura.

— N-ai înţeles prea bine, Delia. Îţi pierzi mai uşor prietenii când le împrumuţi bani.

— Eşti cinic, Martin. Eu nu voi fi nerecunoscătoare.

— Nici n-am gândit asta.

Martin se îndreptă spre birou, deschise un sertar şi scoase o casetă.

— Îţi voi da acum nişte bani, iar mâine îţi voi mai trimite, zise el.

— Minunat! Sunt mai bogată decât aş fi crezut!

Delia puse banii în poşetă.

— Eşti un adevărat prieten, Martin.

— Delia, zise el. Ai spus ceva despre o slujbă; asta înseamnă că ţi-ai schimbat planurile?

Acum venise momentul adevărului se gândi ea, cel pe care ar fi vrut să-l evite încă de cum sosise în acest birou.

— Da.

— Mi-ai spus că vei sta la familia Willis.

— Nu mă pot primi acolo acum.

Martin îşi aminti c-o prevenise în privinţa colonelului Willis.

— Şi atunci, unde te vei duce?

— Stau la Grosvenor, deocamdată.

— De ce acolo?

— Numai în noaptea asta. Mâine voi găsi ceva mai ieftin.

— Şi când va începe Hewes să aibă grijă de tine?

Martin puse această întrebare urându-se pentru fiecare vorbă pe care o rostea.

— N-am ştiut că va avea vreodată grijă de mine, răspunse Delia evitându-i privirea.

Martin îşi ţinu respiraţia.

— Parcă aşa spuneai… sau ţi-ai schimbat părerea despre el?

Delia n-ar fi putut să-i povestească detaliile ultimei ei întâlniri cu Lingo, care o făcuse să se schimbe total faţă de el. Ar fi fost prea umilitor pentru ea să-i povestească totul lui Martin, mai ales că dragostea lui Lingo pentru ea nu trecuse testul sărăciei.

— Nu ştiu ce anume s-a schimbat, zise ea ridicând din umeri. Dar lucrurile sunt diferite acum pentru că soţia lui Lingo nu vrea să divorţeze şi astfel nu ne putem căsători.

Delia rosti aceste vorbe dintr-o suflare, de parcă ar fi vrut să nu fie întreruptă. Martin, care

nu-şi luă privirea de la ea, încleştă pumnii. Ştia că se întâmplase mai mult decât era ea dispusă să-i spună. O auzi trăgând concluzia.

— Nu mă voi vedea cu Lingo de acum înainte.

— Sper să fie aşa cum spui, zise Martin cu jumătate de gură.

Delia începu să râdă.

— Parcă erai direct interesat de asta!

— Delia, ai luat o decizie majoră; oricum, nu puteam suporta gândul că te măritai cu acel individ!

— Căsătorie! pufni Delia. Nu-mi spune mare lucru. Cei căsătoriţi nu se împacă niciodată prea bine. Cred că era o mare greşeală să mă mărit cu Lingo. O săptămână petrecută împreună la Paris ar fi fost mai potrivită.

Ea spuse acestea cu insolenţă, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă nefericirea şi mândria rănită. Dar Martin, care nu avea toate datele, nu înţelese mare lucru din spusele ei.

— Delia! exclamă el.

— Eşti şocat, precum se vede!

— Nu, dar nu suport să văd cum te comporţi, mai ales când ştiu că nu afirmi asta cu seriozitate.

Delia stinse ţigara în scrumieră. Avea obrajii încă roşii.

— Atâta vreme cât ştii că nu vorbesc serios nu trebuie să-ţi faci probleme.

— Mă îngrijorezi, Delia.

Ea se simţi dintr-odată impresionată de tonul pe care Martin îi spuse aceste vorbe.

— Nu trebuie să fii îngrijorat pentru mine. Tu eşti atât de bun şi atent, iar eu mă comport îngrozitor.

— Dacă ai vrea să te măriţi cu mine…

Abia rosti aceste vorbe că le şi regretă. Amărăciunea de pe chipul tinerei din faţa să se accentuase.

— Dragul meu, este de la sine înţeles că nu mă voi mărita cu tine. Ce drăguţ eşti că-ţi repeţi cererea! Fii sigur că „Orfana din Furtună” va şti să se descurce.

Martin încercă să-şi revină. Dar ea adăugă:

— Nu cred că mă voi căsători vreodată. Nu cred în bărbaţi, nu am încredere în ei.

Delia se îndreptă spre fereastră şi privi afară. O durea capul, dar mai tare inima.

Apoi se întoarse brusc cu faţa spre el.

— Ar fi mai bine să te las, bănuiesc că te aşteaptă clienţii.

— Eşti prea independentă, Delia. Unde te va duce asta?

— Mă voi descurca.

— Dar n-ai fost niciodată singură, Delia.

— A venit timpul să mă descurc. Nu mi-ai spus tu de sute de ori că-mi irosesc viaţa cu frivolităţi? Acum îmi voi lua o slujbă.

— Ce fel de slujbă? o întrebă Martin.

— Când voi avea vreo ofertă, îţi voi spune. Şi îţi voi dovedi că nu sunt nici frivolă, nici nepricepută, aşa cum crezi.

Martin lăsă să-i cadă umerii, semn că nu mai avea ce spune.

— Oricum, ai grijă la fiecare pas pe care-l vei face, Delia.

— Eşti un drăguţ, ca de obicei, zise ea vădit impresionată, nevrând însă să-i arate.

Şi, cu asta, se termină discuţia lor.

Capitolul 3

Trecură două săptămâni.

Era o vreme rece, cu vânt puternic, o vreme la care nu te-ai fi aşteptat în luna august. Delia tremura când coborî din autobuz, la staţia Mapledon Road. În ultimele două săptămâni, încercase să se obişnuiască să meargă cu autobuzul, dar tot mai bodogănea când trebuia să aştepte la nesfârşit în ploaie, iar când reuşea să urce în autobuzul aglomerat era înghesuită şi îmbrâncită de figuri neprietenoase.

Totul se schimbase! Găsise un hotel ieftin, Modena, la Appleton Road, care i se părea oribil, cu toate că pentru alţii era un hotel liniştit şi respectabil. Îl ura din toată inima. Dar era ieftin şi ceea ce-şi putea permite. Era prea ocupată cu găsirea unei slujbe.

După-amiază, pe când se îndrepta de la staţia de autobuz spre hotel, realiză că găsirea unei slujbe era cel mai greu lucru, chiar şi pentru cei

care aveau o meserie. Cu atât mai mult pentru cei care nu aveau niciuna!

Ajunse în camera ei cu linoleumul rupt şi mobila veche şi se aşeză pe marginea patului pentru a citi ziarul cu anunţuri. Primise şi două scrisori. Una era din Scoţia, de la prietena ei, Betty. Familia Willis plecase acolo la Ayrshire, unde colonelul avea o casă. Betty îi scria în stilul ei obişnuit, îi era la fel de devotată şi îngrijorată pentru ea, ceea ce pe Delia avu, desigur, darul s-o impresioneze.

Când termină lunga epistolă a lui Betty, avea ochii în lacrimi. Apoi, luă cea de a doua scrisoare. Avea o ştampilă franţuzească şi o deschise cu mâinile tremurând. Era de la mademoiselle Duplais, fosta ei guvernantă. Era o făptură plină de afecţiune, căreia îi spusese pe atunci Melly. N-o uitase pe Melly nici când aceasta se întorsese acasă la familia ei, la Dieppe.

Cu câteva zile în urmă, când se simţise singură şi părăsită îi scrisese acesteia pentru a o

informa de cele întâmplate şi acum primise răspunsul ei.

Melly îi scria exact ce ştia că-i va scrie. Că fusese şocată şi întristată de vestea dată de „cher petite” Delia. Îi sugera să vină la Dieppe, să locuiască la familia ei.

Ea nu se simţea prea bine şi de aceea nu se mai angajase nicăieri, dar era convinsă că Delia îşi va găsi o slujbă la Dieppe. Ca guvernantă poate, la vreun copil. Iar ea, Melly, va face tot posibilul s-o ajute să revină la starea bună.

Lacrimile îi inundară obrajii revăzând scrisul citeţ, uşor înclinat spre dreapta, al fostei sale guvernante, care-i amintea de o copilărie fericită.

Ştergându-şi lacrimile, îşi spuse că nu mai trebuie să le dea frâu liber cu uşurinţă. Dar pentru ea lacrimile păreau că sunt mereu gata să curgă.

Scrisoarea lui Melly îi dădu o idee nouă; că ar putea să-şi găsească de lucru undeva, în străinătate. Melly o iubea şi în casa ei putea duce un trai decent şi liniştit. Voi pleca la Dieppe, îşi

spuse Delia. Departe de oricine m-a cunoscut vreodată în acest oraş.

O dată ce i se contură în minte ideea de a pleca la Dieppe, începu să acţioneze. Nimic n-o reţinea în acest hotel de clasa a doua, pe care-l ura din răsputeri; de fapt, nu regreta nimic şi pe nimeni. După ce bău un ceai, se duse la o agenţie să se intereseze de mersul vapoarelor.

Avea paşaportul în mână şi lucrul acesta îi trezi multe amintiri dureroase. Ultima călătorie pe continent o făcuse, cu tatăl său. Deocamdată, banii pe care îi avea îi ajungeau. I se spuse de la agenţie că putea lua un vapor de noapte de la Newhaven la Dieppe. Trebuia să se îmbarce la ora zece şi putea astfel să doarmă în timpul călătoriei urmând să ajungă la opt dimineaţa. Era şi foarte ieftin.

— Da, aleg această rută, zise Delia.

— Există o singură problemă, spuse funcţionarul de la agenţie; bate vântul cam tare şi cursa ar putea fi suspendată.

Ea se hotărî să se ducă în port, indiferent că bătea vântul; dacă vaporul pleca bine, dacă nu, se întorcea la hotel, urmând să plece a doua zi.

Îşi cumpără biletul şi se duse în grabă la hotel să-şi împacheteze lucrurile, mai puţin deprimată decât până atunci.

Mâine îi voi scrie lui Martin de la Dieppe, îşi spuse ea. Îl voi informa despre şansele de a-mi găsi o slujbă acolo, imediat ce discut cu Melly. Plăti factura la hotel, bucuroasă că scăpase din acel loc pentru totdeauna.

Dar când ajunse la Newhaven, descoperi că soarta îi scotea în cale persoana pe care o ura şi dispreţuia cel mai mult pe lume: Lingo Hewes.

Aflată în coloana celor care aşteptau să treacă prin vamă pentru a li se ştampila paşaportul, zări cu coada ochiului un tânăr înalt, blond, aflat chiar în faţa ei. Era o figură prea cunoscută; purta un costum gri de călătorie, cu pantofii lustruiţi şi pălărie cu borurile mari. Lingo! Desigur, şi el traversa la Dieppe.

Pe moment, inima ei. Se opri, iar sângele începu să-i zvâcnească în tâmple. De ce naiba dăduse şi aici peste el? Iar vasul era un loc limitat unde nu putea să-l evite, chiar dacă ar fi vrut! Dar el o văzu înainte de a trece de vamă. După ce i se aplică ştampila pe paşaport, el ieşi din rând pentru a-şi aprinde o ţigară şi zări imediat tânăra aceea zveltă, atrăgătoare care trecu. Nu-şi mai aprinse ţigara, scoase o exclamaţie şi porni după ea.

— Delia! O strigă el.

Delia înţelese că era inutil să încerce să-l evite. Lingo se îndrepta spre ea cu multă hotărâre. O ajunse din urmă, îşi scoase pălăria.

— Draga mea, Delia, ce surpriză! Unde mergi? La Paris, cumva?

— Nu, la Dieppe, îi răspunse ea, cu jumătate de gură.

— Ce noroc am avut să dau peste tine, draga mea, zise Lingo cu glasul lui tărăgănat. Ai multe bagaje? Te pot ajuta?

— Nu, mulţumesc, mi le-a luat hamalul.

— Şi unde spuneai că te duci? insistă Lingo, deşi ea îi răspundea în doi peri.

— După cum ţi-am mai spus, la Dieppe.

— Singură?

— Asta nu te priveşte.

El roşi, apoi ridică din umeri.

— Nu vom mai fi niciodată prieteni, draga mea?

Delia îl privi indignată.

— Se pare că nu ai nicio ruşine, Lingo.

— De ce ar trebui să-mi fie ruşine?

— Dacă ai fi avut, nu te-ai fi comportat aşa.

— Draga mea, continuă el, dacă n-am banii necesari pentru divorţ, ce pot să fac?

— Refuz să discut pe această temă, îl întrerupse ea, cu vocea tremurând, indignată. Ţi-am spus ce cred despre tine când am discutat ultima oară. S-o lăsăm aşa.

— Draga mea, nu fi prostuţă. Nu este nevoie să faci o melodramă din iubirea noastră.

Traversăm amândoi canalul, la Dieppe, în noaptea asta, aşa că, să fim prieteni.

— Dacă te mai amuză să-mi vorbeşti acum, fă-o, dă-i înainte. Imediat ce urcăm la bord voi merge la cabina doamnelor să mă culc. Nu vei putea intra acolo.

— Ce păcat! Pentru că acolo există atâta tinereţe şi frumuseţe care se iroseşte degeaba! Dar vântul bate cam tare, vasul ăsta s-ar putea scufunda oricând. Şi ăsta ar fi sfârşitul nostru, draga mea!

Delia scrâşni din dinţi.

— Cei care n-au bani nu prea mai au ce căuta pe lumea asta, dragul meu Lingo, aşa că dacă vreunul din noi va muri în timpul acestei scufundări nu se va sinchisi nimeni.

El o privi amuzat.

— Ai devenit cam cinică, draga mea.

Delia îl ignoră şi-i acordă mai multă atenţie hamalului care-i adusese bagajul.

Lingo însă nu se lăsă şi o urmări

îndeaproape, imediat ce urcară pe vas.

— Ai rău de mare, Delia? Eu am, iar vântul ăsta care suflă cu putere mă scoate din minţi.

— Sper că aşa va fi, zise ea.

— Singura consolare este că plec singur pentru o săptămână. M-am săturat de cicălelile lui Phil. Am nevoie de divertisment, pe care abia mi-l pot permite. Oricum este mai ieftin cu vaporul decât cu avionul. Uite ce este, Delia, nu ştiu unde te duci, dar de ce nu vii cu mine?

Delia se întoarse spre el, furioasă. Apoi, reuşi să se controleze şi începu să râdă:

— Ce insistent eşti, Lingo!

— Asta numai pentru că te iubesc.

Ea îl privi cu dispreţ.

— Mă amuzi, Lingo. Acum scuză-mă, mă duc în cabina doamnelor. La revedere.

— Asta înseamnă că nu vom fi prieteni de acum înainte?

Delia îl privi în ochi.

— Dacă vrei să ştii adevărul, Lingo, este

imposibil să păstrăm o relaţie de prietenie. Eşti cel mai dezgustător bărbat pe care l-am cunoscut.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Lingo începu să râdă.

— Ce directă eşti, Delia! Nici eu nu consider că eşti la fel de dulce şi de bună, cum erai. Nu te acri înainte de vreme, Delia. Nu ţi se potriveşte acest fel de a fi.

Delia trase aer în piept. Acest bărbat era teribil de insolent. Fără o vorbă, se întoarse şi plecă spre cabina doamnelor.

Lingo rămase pe punte, urmărind cum macaraua care transporta bagajele se dezechilibrase şi balansa dintr-o parte în alta. Nu avea gânduri tocmai bune pentru Delia.

Deodată, privirea lui poposi asupra figurii unui bărbat care dispăru însă pe un coridor şi rămase uluit pe deplin.

Era o altă coincidenţă. Acel bărbat era cu siguranţă Martin Revell. Oare Delia ştia că el urcase la bord? presupuse că Delia ştia. Poate

chiar de asta îl repezise.

Lingo dispăru pe coridorul pe care dispăruse Martin şi se duse să bea o tărie. Se simţea deja rău.

Chiar în acea după-amiază, Martin Revell călătorise de la Londra la Brighton să vadă o veche prietenă şi clientă, care locuia la Grand Hotel. Stătuse vreo două ore cu bătrâna doamnă Custance la ceai, discutând afacerile acesteia. Doamna Custance îl cunoscuse pe Charles Beringham aşa că întrebă despre fiica acestuia.

— Ce face biata fată? Ce se va întâmpla cu ea? Martin îi spuse câteva ceva despre Delia şi necazurile ei. Doamna Custance, o femeie cu avere şi fără prea multe rude în viaţă, deveni deodată interesată de fata care rămăsese brusc fără mijloace de trai. Poate aş putea să fac ceva pentru ea. În orice caz aş vrea să mă întâlnesc cu ea, îi spuse doamna lui Martin. Sunt o femeie bătrână şi, poate, Delia ar vrea să petreacă una sau două zile cu mine. O voi invita să stăm de

vorbă.

Martin se gândi că era o idee grozavă. Dar ştiind că Delia era o fire independentă, nu putea face promisiuni în numele ei. De aceea, el nu ezită să-i sugereze bătrânei doamne să ia legătura cu Delia sau s-o sune el şi s-o invite la Brighton. Avea o oră de făcut pe drum. Apoi, la întoarcere o va duce el.

Bătrâna era încântată. Martin sună la hotelul Modena. Dar fu teribil de şocat să afle de la recepţie că Delia părăsise hotelul.

— Unde s-a dus? întrebă Martin, cu inima bătându-i puternic, necontrolat, cu pumnii strânşi.

— În străinătate, fu răspunsul pe care-l primi.

Martin rămase uluit.

— În străinătate? repetă el. Adică, a părăsit chiar astăzi Londra?

— Nu ştiu prea multe despre miss Beringham, răspunse recepţionerul, decât c-a plecat la Dieppe de la Newhaven cu vaporul.

Şi fără a mai spune nimic, acesta închise

telefonul.

Martin reacţiona cu iuţeala unui îndrăgostit. Îşi aminti spusele ei la ultima vizită din biroul său.

Atunci ea spusese lucruri nefireşti despre weekenduri la Paris. Delia nu s-ar fi comportat astfel niciodată, indiferent cât de nefericită ar fi fost.

Se uită la ceas şi-i veni o idee. Vasul de noapte de la Newhaven! El traversase canalul de multe ori cu acest vas care pleca la ora zece, din câte îşi amintea. Newhaven era la jumătate de oră de Brighton, aşa că nu ezită să închirieze o maşină, să meargă la Newhaven. Va avea o mare bucurie să o vadă pe Delia, să ştie sigur că nu avea probleme.

Ajunse la Newhaven chiar după sosirea trenului – de la Londra. Lăsă maşina în parcare şi se îndreptă spre vapor, prin vântul acela puternic, prin întuneric, întrebându-se dacă cele aflate de la recepţioner erau adevărate şi dacă o va găsi pe Delia pe vas.

Deodată, o zări şi inima începu să-i bată cu putere. Tocmai urca pe vas! Nu putea să nu recunoască acea fată încântătoare, tot aşa cum nu putu să nu-l recunoască pe cel din spatele ei; Lingo Hewes!

Aşadar, asta era explicaţia deciziei ei pripite de a pleca spre Dieppe. Plecase cu Lingo Hewes! Delia şi Hewes!

Martin scrâşni din dinţi dezorientat, aflat în imposibilitate de a face ceva. Apoi un strigăt îi scăpă involuntar:

— Nu, Dumnezeule, nu!

Nu avea de gând să stea cu mâinile încrucişate. Chiar dacă Delia se va împotrivi el o va proteja în continuare. I se adresă poliţistului care orienta oamenii spre puntea vasului.

— Mai am timp să văd o prietenă care a urcat deja?

— Da, domnule. Mai sunt zece minute. Grăbiţi-vă!

Martin se grăbi spre coridorul care ducea

spre vas.

Nu se mai vedeau nici Delia, nici Hewes. Opri un steward întrebându-l.

— Caut o tânără, miss Beringham, mă poţi ajuta?

— Majoritatea doamnelor s-au dus spre salonul lor, răspunse omul. Traversarea canalului nu este prea plăcută.

Martin îi mulţumi, apoi, pornind pe culoar găsi o stewardesă de la cabina doamnelor.

— Aş vrea să vorbesc cu miss Beringham, zise el şi-i strecură o bancnotă.

Femeia îi zâmbi şi încuviinţă.

— Sunt foarte multe doamne acolo. Voi întreba dacă există cineva cu acest nume.

Tocmai atunci Delia îşi scosese pantofii şi haina şi se aşezase pe o banchetă. I se închideau ochii de somn. Era foarte obosită şi simţea nevoia să doarmă câteva minute măcar.

Stewardesa veni la ea.

— Sunteţi miss Beringham?

Delia deschise ochii mari.

— Da, eu sunt.

— Un domn vrea să vă vorbească. Aşteaptă afară.

Delia nu se gândi la Martin ci la Lingo aşa că se aşeză la loc.

— Spune-i că nu mă simt bine şi nu-l pot vedea acum.

— Este domnul Revell, zise stewardesa întinzându-i cartea de vizită dată de Martin.

Delia se ridică din nou îndepărtându-şi o buclă rebelă de pe chip.

— Domnul Revell, repetă ea.

— Dacă vreţi să-i vorbiţi, grăbiţi-vă! Toţi cei care au condus pasagerii vor trebui să coboare imediat.

Delia îşi încălţă repede pantofii şi-şi luă pelerina. Martin era aici.

Văzându-l, Delia fu de-a dreptul fericită că Martin venise să-i ureze drum bun.

— Martin! exclamă ea când îl văzu.

Dacă ar fi fost mai atent, el ar fi sesizat bucuria din glasul ei la vederea sa. Dar aşa el o privi cu mânie şi resemnare.

— Unde pleci, Delia? o întrebă el fără măcar s-o salute. De ce faci asta?

Luată prin surprindere, ea făcu un pas înapoi.

— Dragul meu Martin…

— Observ că nu-ţi respecţi cuvântul, Delia, o întrerupse el şi din vocea lui în acel moment nu răzbătea decât gelozie şi o inimă frântă când îi privi figura plină de drăgălăşenie, cu ochii aceia strălucitori, gura ca o cireaşă coaptă, figura care îi era atât de dragă.

— Ce vrei să spui, Martin?

— Te-am rugat să-mi promiţi că nu vei mai avea de a face cu Hewes. Mi-ai dat cuvântul tău şi acum, ce faci? Pleci cu el pe mare! Delia, ţi-ai pierdut minţile? Nu te pot lăsa să pleci!

Pentru o clipă, ea nu înţelese prea bine sensul vorbelor lui. Apoi, dintr-odată parcă totul

se lămuri. Cu obrajii arzând, ea îşi ţinu respiraţia.

— Stai o clipă! De unde ştii că plec cu Lingo Hewes la Dieppe?

— V-am văzut la bord pe amândoi, zise el oarecum răstit. Nu poţi nega că eraţi împreună acum câteva clipe...

Ea îl privi printre gene.

— Nu voi nega că m-ai văzut cu Lingo Hewes, acum câteva clipe. Nici nu mă voi obosi să neg că merg la Dieppe cu el. Dacă asta vrei să crezi, te priveşte! Dar asta va pune capăt prieteniei noastre în ceea ce mă priveşte.

Martin o privi la rându-i, nedumerit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile între ei. Gelozia sa furibundă începu să se risipească.

— Delia, începu el.

Dar ea îi întoarse spatele depărtându-se. El o prinse de braţ oprind-o.

— Aşteaptă, te rog.

Delia reuşi să se elibereze.

— Nu mai am nimic de spus, Martin.

— Delia, trebuie să-mi explici cel puţin…

— Nu am nimic de explicat. Voiam să-ţi scriu de la Dieppe, să-ţi spun totul. Acum ştiu că nu mă voi deranja s-o fac. Dacă-ţi închipui că merg la Dieppe cu Lingo nu vom mai avea nicio legătură pe viitor.

— Stai puţin, Delia, Dumnezeule, am fost cam pripit să gândesc aşa, dar trebuie să admiţi că… am fost atât de îngrijorat… El se opri dintr-odată. Dar Delia nu dădu înapoi. Nici măcar nu se obosi să afle de ce fusese el atât de îngrijorat.

— Cei care au condus pasagerii să coboare! se auzi o voce puternică. Sună un clopot apoi se auziră alte zgomote parcă din interiorul vasului.

Martin intră în panică.

— Delia, nu poţi pleca fără să-mi dai o explicaţie, draga mea, aşa cum trebuie să-mi înţelegi şi îngrijorarea în ceea ce te priveşte.

— Ar fi mai bine să pleci, Martin, să nu te trezeşti că ai trecut deja canalul!

— Dar, Delia…

— La revedere, Martin. Este mai bine să nu ne mai vedem. Se vede că nu ne putem înţelege. Te-am necăjit cam mult în ultimul timp; îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar nu mai face nimic, te rog. Mă voi descurca singură de acum.

— Delia! repetă Martin, care nu mai ştia ce să spună, cum s-o convingă.

— Vă rugăm să coborâţi domnule, îl întrerupse stewardesa, luându-l de braţ.

— O să-ţi scriu, Delia, insistă el. Este o neînţelegere, trebuie să rămânem prieteni.

Apoi Martin se întoarse şi începu să urce scările care duceau spre puntea superioară; tocmai la timp pentru că vasul s-ar fi pus în mişcare.

N-a fost o traversare prea fericită pentru Delia. Călătoria a fost foarte greu de suportat şi nici măcar nu putu să doarmă în timpul ei din cauza valurilor mari care loveau în cala vasului, a tangajului acestuia. Căldura era şi ea greu de

suportat.

Nu putu să închidă niciun ochi şi era epuizată când ajunse la Dieppe; o durea capul şi se simţea foarte rău.

Îşi îmbrăcă haina, se încălţă şi urcă pe punte. În port domnea calmul. Trase aerul curat adânc în piept privind Franţa de parcă ar fi fost toată a lui Melly, abia aşteptând să fie din nou cu fosta ei guvernantă.

Se simţi atinsă uşor pe umăr. Se întoarse brusc şi-l văzu pe Lingo cu valiza în mână.

— Vii la ţărm?

— Nu, zise ea rece.

— A fost o traversare cam grea.

Ea nu-i răspunse ci continuă să-l privească sfidător.

— Uite ce este, Delia, îi auzi ea glasul bine cunoscut. Nu te purta astfel cu mine. Nu-ţi va fi prea uşor de una singură pe aci. Lasă-mă să am grijă de tine.

— Eşti exasperant, Lingo! zise ea. Nici măcar

nu poţi înţelege că nu eşti dorit?

— Cred că o vacanţă petrecută cu Revell, dragul nostru Martin nu te-ar încânta deloc.

Ea nu-i răspunse ci continuă să meargă cu mâinile în buzunare, cu capul sus.

Hewes nu veni după ea. Se duse repede să prindă expresul de Paris. Simţea că Delia nu mai prezenta prea mult interes, fiind săracă, şi pierduse deja cam multă vreme insistând pe lângă ea. Să se descurce singură!

Delia se întoarse la cabina doamnelor liberă acum, când hublourile erau deschise şi aerul nu mai era atât de stătut. Dormi o oră, epuizată.

Nu mai simţise de mult dorinţa de a-şi vedea guvernanta până în dimineaţa asta de august; o dimineaţă însorită care i se păru de bun augur, când luă un taxi spre Rue St. Roche, unde locuia Melly.

Era total nepregătită pentru şocul care o aştepta, când ajunse la casa doamnei Gaumet, sora căsătorită a lui Melly. Fu primită într-un

salonaş mobilat în stil franţuzesc de un francez scund cu o mustaţă impozantă, care se prezentă Gaumet.

Era o surpriză s-o vadă, îi spuse el. Nu-şi închipuiseră că va veni atât de repede nici că ea nu primise trista lor veste. Cu inima strânsă, Delia îl rugă să-i spună mai repede despre ce era vorba.

— Ce s-a întâmplat? Care este vestea cea rea?

Domnul Gaumet scoase mai întâi cu gesturi lente o batistă la fel de mare ca mustaţa lui şi se şterse la ochi. Cu extravaganţa neamului său el îi explică faptul că Melly, cumnata sa, murise cu o zi în urmă.

— Nu pot să cred că mademoiselle Duplais a murit! exclamă Delia. Cum este posibil?

El încuviinţă. Apoi începu să-i explice. Biata Henriette se dusese la Rouen cu madame Gaumet. Fusese o zi fierbinte. Inima ei era cam slăbită, lucru pe care domnişoara din faţa sa probabil îl ştia şi leşinase pe stradă.

Albă la faţă, cu ochii scoşi din orbite, Delia începu să străbată încăperea apoi reveni cu privirea asupra domnului Gaumet care încă se ştergea la ochi şi vorbea despre calităţile Henriettei.

Delia era în stare de şoc. Se aşeză pe un scaun acoperindu-şi faţa cu mâinile. Auzea vocea francezului, care-i tot explica despre boala de inimă a lui Melly.

În aceste condiţii, nu putea rămâne la familia Gaumet. Şi nici n-ar fi vrut s-o facă. Îi erau străini aceşti oameni. Trebuia să accepte vestea, să recurgă la un liotei deocamdată.

Scoase o bancnotă din poşetă pe care i-o întinse francezului.

— Cumpăraţi-i nişte flori din partea mea, zise Delia ridicându-se.

Numai când ajunse în faţa casei în care locuise Melly, începu să realizeze ce mare pierdere era pentru ea. Iar viaţa pe care voise s-o ducă la Dieppe începea sub cele mai proaste

auspicii. Profund deprimată şi singură luă un taxi privind cu ochi trişti la marea atât de frumoasă în ziua aceea şi la clădirea albă a cazinoului.

Singurul hotel pe care-l cunoştea era Metropol, unde stătuse cu câtva timp în urmă cu tatăl său. Era fără îndoială, cel mai scump hotel din oraş, dar ei luaseră un apartament acolo. Nu avea rost să se ducă şi acum, probabil ar fi rămas imediat fără un ban. Miss Beringham, cea de acum, trebuia să găsească ceva foarte ieftin să uite că avusese privilegiul de a ocupa un apartament la Metropol!

Opri taxiul şi-l întrebă pe şofer despre un hotel mai ieftin. Acesta o conduse la un hotel nu prea departe de cazinou, curat dar fără pretenţii. Ajunse acolo cu bagajele şi se trezi într-o încăpere mică, tapetată cu trandafiri roz.

Petrecu o seară deprimantă la acest hotel urmată de o zi şi mai apăsătoare. Următoarele douăzeci şi patru de ore îi demonstrară că n-avea nici cea mai mică şansă să găsească ceva de lucru

la Dieppe. Nu avea decât să se întoarcă la Londra, să-şi facă alte plaiuri.

Capitolul 4

Se simţi cel puţin ciudat când se îmbarcă pentru Newhaven. Dar, cu toate că drumul începuse sub auspicii nu prea grozave, într-o stare de deprimare accentuată, această scurtă traversare avea să marcheze o nouă şi importantă perioadă în viaţa ei.

Fu o traversare uşoară. La ora unu, când vasul se puse în mişcare în portul Dieppe, marea era calmă ca un lac cerul albastru şi soarele strălucea vesel.

Se aşeză pe un şezlong pe punte, cu ochii închişi, lăsând soarele să-i lumineze faţa. Era incomparabil cu vasul pe care călătorise cu două zile în urmă.

Auzi o voce de bărbat educat, atrăgătoare, care o întrebă:

— Scuze miss, scaunul este ocupat?

Deschise ochii şi văzu un tânăr înalt, cu umeri largi, îmbrăcat într-un costum gri,

englezesc gri stând în faţa scaunului de lângă ea.

— Nu cred că este ocupat, zise ea.

— În acest caz, îl voi ocupa eu, zise bărbatul.

Delia îl plăcu imediat. Îl urmări printre gene, observă cum se aşază, îşi scoate pălăria, apoi scoate un pachet de ţigări. Avea în jur de treizeci de ani, judecă ea, cu un zâmbet de copil, spontan şi dezarmant. Părea să vină de undeva din ţinuturi însorite. Avea faţa şi mâinile foarte bronzate. Era extrem de atrăgător cu acel păr castaniu şi cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată.

Urmă o tăcere de câteva clipe apoi, de parcă soarta are propriile sale mijloace de a aranja lucrurile, o pală de vânt zbură foaia aflată în poala Deliei, pe scaunul său. El o prinse la vreme şi i-o înapoie cu acel zâmbet care-l făcea să arate atât de tânăr.

— Briza asta este cam nesuferită, nu? Dar vremea este superbă astăzi!

— Mulţumesc, zise ea. Da, este grozavă.

— Este o schimbare bine venită. Am auzit că

vara n-a fost prea grozavă.

«Da, a cam plouat în Anglia!

— Draga mea Anglie! începu el să râdă. Ce climă! Cu toate acestea ne întoarcem aici de parcă ar fi singurul loc din lume. Este mult superioară altor ţări.

— N-ai mai fost în Anglia de multă vreme? îl întrebă Delia.

— Nu, de trei ani sunt în est. Armata, ştii… M-am întors la Marsilia, am petrecut câteva zile la Paris. Acum sper să-mi pot petrece aici vacanţa de şase luni.

— După trei ani petrecuţi în orient cred că vei aprecia cerul înnorat şi ploaia.

El începu să râdă.

— Cu toate acestea, îmi place mult soarele. Ai venit cu trenul de la Paris? Nu te-am văzut.

— Nu am fost doar două zile la Dieppe.

— Ai practicat jocuri de noroc? Ai pierdut bani?

— Detest jocurile de noroc.

— Cum este Londra? o întrebă el.

— La fel de frumoasă ca totdeauna, zise ea sub influenţa propriilor sentimente. Cândva, nu de mult timp, adorase viaţa de la Londra şi, mai ales, cea de pe strada Charles.

Toată lumea pare încordată.

Delia zâmbi.

— E adevărat aşa şi este.

— Au fost unele crahuri financiare teribile. Mulţi oameni au fost afectaţi. Mulţi dintre tovarăşii mei de regiment s-au trezit săraci peste noapte. Cei căsătoriţi au primit vestea foarte greu având familii de susţinut. Eu sunt burlac şi pentru mine n-ar conta foarte mult dar am avut şi eu o pierdere însemnată anul acesta.

— Neşansa! exclamă Delia. Nici mie nu mi-a mers prea bine.

El zâmbi.

— Nu-mi spune că ai pariat la bursă. Pari prea tânără pentru asta.

— Nu, nici vorbă. Dar tatăl meu, care a murit

de curând, nu mi-a lăsat nimic.

După ce rosti aceste cuvinte, Delia se întrebă ce anume o făcuse să dorească să se confeseze acestui străin pe care abia îl cunoscuse.

— Este şi mai dureros pentru cei care-şi pierd banii fără să fi făcut ceva anume. Îi pierd din vina altora. Şi aceşti indivizi, bancheri precum Kreuger, care a lăsat fără bani toţi acţionarii sunt genul de criminali cei mai de temut. Şi eu am avut nişte bani undeva, la Empire Western. Poate ai auzit de asta.

Delia nu-i răspunse dar îi pieri dintr-odată culoarea din obraji şi rămase ascultându-l.

— Compania a dat faliment de curând. Am pierdut mulţi bani; de fapt, sunt convins să nu voi mai primi nimic înapoi. Acei bancheri despre care ţi-am vorbit sunt responsabili pentru asta. După ce-au dat faliment, unii s-au împuşcat, mai ales unul Beringham care astfel a scăpat de furia acţionarilor, îţi aminteşti cazul?

Pe moment, Delia nu-i răspunse. Se simţea

foarte rău. Fără a se uita la stânga sau la dreapta ea îi răspunse cu o voce tremurată.

— Nu-l judecaţi pe Charles Beringham, cred că n-a fost vina lui.

— Ba, sigur c-a fost! exclamă bărbatul. Şi sunt sigur că indivizii ăştia au ceva pus deoparte pentru familiile lor în caz de dezastru. Bărbatul observă privirea tinerei şi se opri: am spus ceva necuvenit?

Pe moment, Delia simţi doar ruşine, dar apoi se întoarse spre el cu o privire mândră. Nu avea de ce să-i fie ruşine cu tatăl său.

— Mă numesc Delia Beringham. Sunt fiica lui.

Bărbatul roşi.

— – Ce-aş putea să spun? Îmi pare teribil de rău. Ce prost am fost! Trebuie să-mi cer scuze. Probabil te-am jignit şi nu-mi doresc asta, conchise el.

Delia se simţi şi ea jenată. De fapt, acest bărbat avea şi el dreptate în felul său pentru că-şi

pierduse banii şi avea dreptul să fie furios.

— Te rog să mă scuzi, insistă el. Îmi pare rău.

— Nu vă faceţi probleme, zise ea. Am înţeles că aveţi dreptul să fiţi furios.

— Nu am dreptul să spun ce am spus.

— Nu aveaţi de unde şti cine eram.

— Nu ştiu, dar era mai bine să nu spun nimic.

— Nu vă faceţi probleme.

— Nu-mi voi ierta că am spus acele cuvinte la adresa tatălui tău.

Delia înghiţi de câteva ori şi se prinse de marginile scaunului cu ambele mâini.

— Nu vreau să dai vina pe el, atâta tot, zise Delia. Nu cred c-a dus-o nici el prea bine, altfel n-ar fi recurs la sinucidere. Martin avocatul nostru mi-a spus cât de hărţuit a fost şi cât a luptat să mai salveze ceva.

— Sunt sigur c-a făcut toate eforturile.

— Este firesc să-ţi pară rău când ţi-ai pierdut banii din cauza lui.

— Nu i-am pierdut pe toţi, mai am destui. Îmi

pare rău că l-am menţionat pe tatăl tău.

Delia îi zâmbi şi ruşinea şi durerea mai scăzură. Tânărul nu mai ştia cum să-şi ceară scuze pentru indiscreţie.

— Aş vrea să vă spun un singur lucru, zise ea cu mult calm de data asta. Ai vorbit despre banii pe care-i pun deoparte aceşti bancheri pentru familiile lor. În cazul tatălui meu, nu este adevărat. Nu mi-a lăsat nimic. Am vândut tot ce avea pentru a-i plăti datoriile. Am fost la Dieppe pentru două zile să-mi găsesc o slujbă, dar n-am reuşit, aşa că m-am întors la Londra să caut aici.

Figura tânărului ardea de ruşine.

— Încă o dată îmi pare rău. Aş vrea să-mi spui că m-ai iertat pentru vorbele mele şi că vom fi prieteni în continuare. Sunt onorat că-mi accepţi prietenia.

Delia simţi că lacrimile îi împăienjenesc ochii, încercă să-i zâmbească.

— Eşti foarte drăguţ.

— Ce spui? Ne vom mai vedea când ajungem

la Londra?

— Nu cred că vom avea ocazia. Eu trebuie să-mi găsesc o slujbă, iar tu te vei bucura de şederea aici.

— Nu voi considera că şederea mea va fi una plăcută dacă nu vei accepta să mă vezi, zise el cu un entuziasm pe care nu şi-l putu ascunde.

— Locuieşti în Londra?

— Nu locuiesc nicăieri, de fapt. Sunt în gardă, serviciul regulat. Îmi petrec de obicei permisiile cu rudele. Părinţii mei au murit. De obicei, vin la Londra, aşa că te voi ruga să-mi permiţi să-ţi telefonez.

— Eşti foarte amabil, zise Delia.

— Tu ai fost foarte amabilă că m-ai iertat, începu el. Mă simt chiar onorat să mă bucur de prietenia fiicei unui magnat. Dar ştii ce? Mai bine îţi spun că sunt onorat să fiu prietenul tău. Eşti minunată şi cred că ai trecut printr-o perioadă grea.

„Să nu-ţi fie milă! sări Delia. Nu voi mai avea

probleme de acum, voi reuşi să fac ceva bun din viaţa mea.

— Dar eşti atât de tânără…

— Nu sunt atât de tânără încât să nu pot să-mi port de grijă. Voi împlini douăzeci şi unu de ani în curând.

— Dumnezeule, dar eşti atât de tânără! Ştii că eu am treizeci şi cinci de ani?

— Ştii că nu mi-ai spus numele tău? glumi Delia.

— Mă numesc Radleigh. William Radleigh, Bill.

— Numele meu îl ştii.

— Da, zise el lăsând ochii în jos apoi îi spuse: vrei să cinezi cu mine în seara asta?

— Nu cred c-ar fi bine.

— Ai vreo obligaţie?

— Nu.

— Nici eu. Şi n-am nicio altă obligaţie fixă decât vizita la una sau două rude sau prieteni. De obicei când vin la Londra, stau la Brown’s. Mă duc

direct acolo. Pe tine unde te găsesc?

— Nu ştiu deocamdată unde voi locui.

— Nu se poate să n-ai un loc numai al tău, doar nu eşti pe drumuri! protestă el.

— Ba chiar aşa este. Nu am nici rude. Nici prieteni nu mai am. Prietenii sunt primii care te părăsesc la nevoie. Delia începu să-i povestească despre felul în care o părăsiseră aşa-zişii amici imediat ce aflaseră de sinuciderea tatălui ei şi de faptul că nu mai avea bani.

Îi mai spuse de singurii care-i rămăseseră alături, Betty şi Martin Revell.

— Acest avocat îţi este prieten apropiat? o întrebă el.

Delia îi răspunse evaziv.

— Nu suport gândul că eşti singură, că n-ai nicio perspectivă, zise Bill Radleigh, nu mi se pare cinstit.

— Se va ivi ceva, sunt sigură.

— Oricum, vei cina cu mine în seara asta, nu?

— Bine, admise Delia, voi cina cu tine. Eşti

sigur că n-ai alt program?

— Nimic nu mă încântă atât de mult ca o întâlnire cu tine, se confesă el.

Prietenia lor se consolidă pe drumul spre Newhaven. Se despărţiră doar când ajunseră la Victoria şi luară taxiuri diferite. El avea o mulţime de bagaje, de aceea, se scuză că n-o putea conduce la destinaţie.

— Nu este nicio problemă, zise Delia.

— Aşadar, ne vedem la ora opt?

Ea încuviinţă.

— Ne întâlnim la Cafe Royal. Am o slăbiciune pentru acest local şi întotdeauna când revin la Londra merg acolo în prima seară.

— A fost redecorat cât ai lipsit.

— Tocmai de aceea aş vrea să văd schimbările.

Bill o ajută să urce în taxi.

— Unde să-i spun să te ducă? o întrebă el.

— Sinceră să fiu nici eu nu ştiu, zise Delia râzând.

Dar Bill nu râdea. O admira mult pe fata din faţa lui pentru curajul care dădea dovadă şi nu suporta s-o ştie singură.

— Uite ce este, Delia. Mi se pare incorect să…

— Nu fi absurd, zise ea cu nepăsare aparentă. De fapt, ştiu unde mă voi duce acum. Merg la Modena, din piaţa Dorset.

— Este un hotel onorabil?

— Da, este destul de respectabil, am mai locuit acolo.

După ce taxiul porni, Bill rămase privind în urma lui cu o strângere de inimă. Pentru prima oară, în cei treizeci şi patru de ani ai săi, Bill Radleigh se îndrăgostise la modul cel mai serios, de o tânără pe care o cunoştea doar de patru ore, fiica bărbatului al cărui faliment îi redusese veniturile cu cel puţin o treime!

Iar Delia, care se simţea ceva mai bine decât atunci când plecase de la Dieppe se îndreptă spre hotelul Modena. Nu crezuse la plecare că va

reveni aici. Ura acest hotel, chiar şi împrejurimile sale. Era însă bucuroasă că-şi făcuse un prieten bun. Abia aştepta cina din seara aceea!

Martin merse să ia micul dejun, nefericit şi deprimat. În cele patruzeci şi opt de ore de când se despărţise de Delia, la Newhaven, nu şi-o scosese din minte.

Dar văzând o scrisoare care venea din Franţa, cu scrisul Deliei, inima începu să-i bată tare şi luând scrisoarea în mână începu s-o agite ca un puşti fericit, îşi salută mătuşa, şi pe Elinor care se afla cu ea, apoi deschise repede plicul.

Doamna Warnleigh şi fiica ei adoptivă schimbară priviri.

Eva Warnleigh îşi iubea nepotul din toată inima. Îl adorase încă de când era un puşti slăbuţ, grav, timid, dornic de afecţiune. Chiar şi acum după atâţia ani ea tot îl considera perfect.

Sentimentele lui Elinor erau cumva diferite. Ea încetase de mult să-l privească pe Martin ca pe un frate adoptiv. Elinor îl iubea cu disperare dar

fără speranţă, doamna Warnleigh ştia asta, pentru că Eva nu era genul de femeie care să-l atragă pe Martin.

Elinor îşi mânca liniştită micul dejun, cu ochii ei gravi fixându-l pe bărbatul din faţa sa. Atunci, Martin vorbi:

— Este de la Delia.

— Ţi-a şi scris, dragul meu? zise doamna Warnleigh.

Martin se aplecă asupra farfuriei cu omletă. Obrajii îi ardeau.

— Ce face Delia? întrebă Elinor.

— Nu ştiu, nu spune nimic, mi-a dat doar noua ei adresă.

Elinor ridică din umeri.

Martin renunţă la micul dejun, dezamăgit de felul în care-l avizase Delia.

— Sper că nu va păţi nimic, biata copilă, zise doamna Warnleigh. Nu sunt de acord ca o copilă ca ea să cutreiere lumea singură.

— Şi eu gândesc la fel, mătuşă, zise Martin.

— Apropo, zise doamna Warnleigh, sper că n-ai uitat că astăzi este ziua de naştere a lui Elinor.

El ridică repede capul.

— O, iartă-mă, Elinor, ce uituc sunt! Ar fi trebuit să-ţi urez la mulţi ani! De fapt, am un mic dar pregătit pentru tine.

Elinor roşi de plăcere. Îmbujorată, cu ochii strălucind, era chiar drăguţă. Dar Martin, care ţinea totuşi la ea, n-avea nici cea mai mică atracţie faţă de cea din faţa sa. I se părea prea neinteresantă. Se ridică ducându-se în camera sa să-i aducă darul. Era o frumoasă ediţie a versurilor lui Masefield pe care ea şi-o dorea.

— O, Martin, îţi mulţumesc, zise ea roşind şi mai tare. Trebuie să-mi scrii o dedicaţie.

— O voi face, desigur.

— Ce spuneţi de o mică petrecere diseară, să sărbătorim ziua Evei? sugeră doamna Warnleigh. Aşa cum am făcut anul trecut.

— Ar fi grozav! exclamă Elinor, care se însufleţi mai mult ca de obicei.

— Desigur, aprobă Martin, căruia nu-i mai păsa de nimic.

— Anul trecut am fost la Cafe Royal, zise mătuşa. Mergem şi acum tot acolo?

— Da, cred că ne vom distra bine, acceptă Martin, căruia îi era egal unde mergea.

Gândurile lui zburau spre Delia, amintindu-şi ziua când venise la biroul lui.

Seara, când trebui să se schimbe cu un costum elegant pentru ziua lui Elinor, Martin nu avea nici cel mai mic chef pentru asta. Elinor, în schimb, fremăta toată, ceva neobişnuit pentru ea. Doamna Warnleigh se retrăsese tactic în camera sa, cu o durere de cap imposibilă.

— Cred că am luat o gripă, mărturisi ea. Ce-ar fi, dragii mei, dacă v-aţi duce singuri?

Martin rămase indiferent. Era atât de supărat din cauza Deliei, încât nu-i mai păsa cu cine ieşea.

Când coborî, în salon şi o văzu pe Elinor care era complet schimbată rămase uluit, incapabil să

scoată o vorbă.

La început, remarcă două lucruri: Elinor îşi tăiase părul şi se îmbrăcase foarte modern. Era o transformare teribilă a vechii Elinor pe care o ştia mereu cu acel coc bătrânesc. Acum părea mai tânără şi de ce nu, mai drăguţă.

Pe când se îndreptau spre strada Regent, Martin zise:

— Trebuie să fiu foarte atent cu tine în seara asta, Elinor. Pari să nu ai mai mult de douăzeci de ani şi eşti foarte atrăgătoare.

Elinor începu să freamăte.

— Mă bucur că-ţi place dar să nu crezi că…

— Ce să cred, Elinor?

— Că mă interesează alţi bărbaţi.

— Ar trebui să te intereseze, râse Martin. Ar cam fi cazul să te măriţi, draga mea.

Ea nu răspunse.

Se pregăteau, aşadar, de o cină plăcută la Cafe Royal când se petrecu ceva care suscită interesul lui Martin. În restaurant intrară două

persoane; o tânără şi un tânăr care fură conduşi la o masă aflată în celălalt capăt al sălii.

Martin, care se uitase la fată, exclamă ridicându-se în picioare:

— Dumnezeule, Delia!

Elinor, urmărindu-i privirea o văzu pe Delia Beringham. Era foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie verde de mătase cu pelerină asortată. O însoţea un bărbat înalt, cu ochi albaştri.

Delia nu-l observă pe Martin. Se îndreptă cu mersul ei graţios, ca de regină, spre masa la care erau conduşi. Martin se aşează, cam fără chef.

Elinor, care simţi dintr-odată că toată seara va fi stricată de apariţia acestei Delia, îi aruncă o privire lui Martin.

— Am crezut că Delia este în Franţa, zise ea.

— Şi eu.

— Cine este bărbatul?

— Nu am idee.

— Te vei duce să vorbeşti cu ea?

— Desigur, zise Martin ridicându-se. Scuză-

mă un moment, Elinor.

Elinor i-ar fi iertat orice dar se simţi dintr-odată dezamăgită văzându-l cum se îndreaptă spre masa Deliei ca atras de un magnet.

Delia venise aici hotărâtă să se distreze, să mai uite necazurile. Trecuse prin momente grele şi voia să le mai dea uitării în seara asta. Bill Radleigh era un companion încântător, iar ea nu putea să nu vadă admiraţia din ochii lui.

— Îţi imaginezi ce minunat este să te întorci din bătrâna Indie, să te trezeşti într-o seară perfectă de august, la Londra, alături de o fată perfectă? Vom merge să dansăm undeva după aceea, nu?

— Ador dansul, zise Delia.

— Îţi promit că vom dansa în fiecare seară, zise el.

Ea îi zâmbi.

— Tânăra asta nu va avea timp de dans, va trebui să muncească! se auzi o voce şi când întoarseră amândoi capetele îl văzură pe Martin.

Radleigh nu avu timp să-i răspundă.

— Delia! exclamă Martin.

Bill se ridică. Delia roşi.

— Martin! exclamă ea.

Bill îşi spuse că dacă acesta era Martin, avocatul, părea un tip de treabă.

Dar Delia nu-i zâmbi lui Martin. Îi aruncă o privire rece.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, începu Martin. Eu sărbătoresc ziua lui Elinor.

— O, da zise Delia. Aş vrea să ţi-l prezint pe căpitanul Bill Radleigh. Martin Revell este avocatul tatălui meu.

Martin şi Bill îşi dădură mâinile, apoi Martin se aplecă peste umărul Deliei.

— Trebuie să te văd, Delia. Am crezut că mai eşti încă la Dieppe. Sunt surprins…

— Am venit chiar în dimineaţa asta, zise ea pe acelaşi ton. Voi veni mine la biroul tău, trebuie să discutăm nişte afaceri.

Asta nu prea suna încurajator dar atât obţinu

pe moment. Nu putea obţine mai mult atâta timp cât ea era cu un bărbat încântător.

— Voi fi acolo de dimineaţă. La revedere.

— Transmite-i salutările mele lui Elinor, mai zise Delia.

Cei doi bărbaţi se înclinară, apoi Martin se întoarse la masă.

— Aşadar el este Martin, avocatul, zise Bill. Are o figură inteligentă.

— Da, Martin este un tip inteligent.

Şi asta fu tot ce avu Delia de spus despre el.

Restul serii trecu într-o atmosferă minunată. Bill o încântă cu anecdotele sale. După masă merseră la Malmaison.

În taxi pe când se întorceau la hotel Bill stabili o altă întâlnire.

— Cred în destin Delia, îi spuse el. Destinul a făcut să ne întâlnim pe vapor. Nu voi avea linişte, totuşi, până nu te voi face să uiţi tot ce ţi-am spus atunci.

— Am şi uitat, Bill, zise ea.

— Mă îngrijorează soarta ta, Delia. Deşi vrei să pari volubilă, simt că nu eşti în largul tău. De aceea, propun să ne întâlnim şi mâine, îndrăzni Bill.

— Foarte bine. O vom face, admise ea. Apoi după ce se încruntă zise: o, nu mâine. Va trebui să-mi caut de lucru. Amintindu-şi de Martin, adăugă râzând: şi pe Martin l-am uitat! Mi-a amanetat maşina şi bijuteriile…

Bill nu mai zise nimic. Ştia că Deliei nu-i place să fie compătimită.

— Te pot găsi la Brown? îl întrebă ea.

— Desigur. Dacă nu sunt în hotel, voi lăsa un mesaj pentru tine.

— Te voi suna curând, Bill.

Bill îi sărută mâna.

— Noapte bună, Delia. Eşti cea mai frumoasă şi mai curajoasă fată pe care am cunoscut-o.

Astfel se sfârşi seara lor.

Capitolul 5

Dimineaţa, Delia primi un mesaj de la o agenţie de angajări unde-şi depusese curriculum vitae, cu câtva timp în urmă. Era destul de devreme. Delia citi mesajul cu un singur ochi, nereuşind să se trezească, dar apoi, văzând despre ce este vorba, sări imediat din pat şi începu să se îmbrace.

Funcţionara agenţiei, o doamnă cam trecută, cu ochelari, o privi cu suspiciune din spatele acestora. Delia nu era sigură din ce motive o suspecta aceasta, dar i se păru că din cauza capacităţilor ei, dacă nu a caracterului.

— Desigur nu aveţi experienţă, zise femeia privind figura încântătoare aflată în faţa ei. Delia i se păru prea fermecătoare şi prea bine îmbrăcată. Cu toate acestea, au spus că vă vor angaja de probă.

Ochii Deliei începură să strălucească.

— Ce firmă este aceasta?

— Kosihome Carpet Sweeper.

Delia trase aer în piept.

— De ce fel de personal au nevoie? Bucătari sau…?

— De agenţi de vânzări, domnişoară, răspunse femeia care nu prea avea simţul umorului.

Fu rândul Deliei să se încrunte.

— Agent de vânzări! Dumnezeule, n-am încercat niciodată să vând ceva!

Femeia din faţa ei pufni.

— Dacă nu vreţi să încercaţi…

— Desigur, o voi face…

Femeia începu să întoarcă paginile unui registru din faţa sa, apoi se opri, continuând s-o privească suspicioasă pe Delia.

— Domnul Brown, directorul general al companiei, a fost astăzi aici şi mi-a spus că mai au nevoie de un agent de vânzări, o domnişoară prezentabilă. Recent, au mai angajat alte două agente şi au fost mulţumiţi de ele. I-am spus

numele dumneavoastră şi vă aşteaptă.

Delia îşi dori ca Bill Radleigh să fie cu ea. S-ar fi distrat teribil. Apoi se întrebă dacă domnul Brown o va considera atrăgătoare când o va vedea.

— Ce va trebui să fac? întrebă ea.

— Să vă deplasaţi cu aspiratorul, cre se află într-o cutie mică şi să obţineţi comenzi. Salariul va fi mic dar veţi avea comisioane la vânzare. Va depinde de dumneavoastră cât veţi câştiga.

Buna dispoziţie care o cuprinsese pieri imediat. Era un post de agent comercial.

— Vreţi să lucraţi? Dacă da luaţi legătura cu domnul Brown, zise femeia din faţa ei.

— Desigur, răspunse Delia prompt. Dacă nu mai aveţi nimic altceva.

— Nimic care să vi se potrivească. Nu ştiţi să gătiţi, sau să îngrijiţi copii mici.

— În acest caz, voi lua legătura cu domnul Brown.

— Poftiţi adresa, zise femeia.

Delia o citi. Era aproape de Westminster.

Ieşi imediat din agenţie şi porni gânditoare pe strada Ream. Cam după o oră ajunse la birourile Revell & Revell. Intră îmbujorată, cu ochii mari, pregătită cumva pentru o confruntare. Avea într-o mână o cutie cam mare pentru ea. Cu toate acestea, părea bine dispusă. Martin, în schimb părea foarte nervos. Era palid şi-i tremurau mâinile. Se vedea că era foarte îndrăgostit, dar fără speranţă.

Îi întinse mâna.

Delia îi zâmbi şi cutia cu aspiratorul căzu la podea. Delia nu era conştientă de suferinţele lui. Redevenise Delia de altă dată surâzătoare, nepăsătoare, gata de glume, gata să treacă pe lângă el ca un fluture pe lângă o lampa la care nu voia să-şi ardă aripile.

— Bună ziua, Martin, îi spuse ea. Sunt din partea firmei Kosihome Electric Carpet Sweeper.

Martin o privi lung, apoi începu să clipească des.

— Ce vrei să spui?

— Te rog să-mi acorzi doar un minut, nu te voi reţine mai mult. Dacă m-ai lăsa să-ţi demonstrez virtuţile minunatului nostru aspirator şi cum va arăta covorul tău după ce-l voi aspira…

Delia începu să deschidă cutia.

Martin o privea uluit, mai bine zis îi privea calota pălărioarei pe borul căreia se aflau câteva flori de câmp.

— Delia, ce se petrece? repeta el.

Ea tocmai fixa nişte cabluri şi componente ale unui aspirator, cu o figură aproape încântată, sau poate asta lăsa să se vadă.

— După ce vei fi testat acest minunat aspirator electric nu vei mai folosi nimic altceva.

Martin, în condiţii obişnuite ar fi marşat la jocul ei. Dar acum, trebuie să avem în vedere faptul că el era nefericit şi iremediabil îndrăgostit, ceea ce-l făcea să aibă o stare cam proastă. Nu dormise toată noaptea.

— Ce naiba este asta, Delia?

Delia îl privi mândră, cu aspiratorul în mână.

— Îmi pare rău că nu am încă o carte de vizită; va trebui să-mi comand câteva. Sunt reprezentanta firmei Kosihome…

— Ai mai spus asta, o întrerupse Martin.

Delia ridică din umeri. Ea intrase cu bună dispoziţie în acest birou, pregătită să fie aceeaşi bună prietenă cu Martin.

— Bine, nu mai glumesc, zise ea. Am vrut doar să-mi încep munca de comis voiajor cu tine. Delia începu să pună aspiratorul şi componentele sale înapoi în cutie, apoi adăugă; aceasta este noua mea slujbă.

Martin repetă de parcă nu i-ar fi venit a crede.

— Noua ta slujbă?

— Da, abia am obţinut-o, acum o oră. Am fost la biroul unui domn cu o înfăţişare cam dură, cu accent din Lancashire, numit Brown. M-a angajat comis voiajor al firmei sale de aspiratoare. Voi face turul părţii de sud vest a Londrei. Am salariul

de zece lire pe săptămână, cheltuielile de deplasare şi comision de zece la sută la fiecare aspirator pe care-l vând. Mi-a spus că dacă am noroc aş putea face încă douăzeci de lire pe săptămână din vânzare. În cel mai rău caz, aş putea să nu fac nimic pe lângă salariu şi aş fi concediată.

Martin îi oferi un scaun şi o ţigară. Inima îi bătea mai repede ca de obicei. Cu toate acestea, încercă să-şi păstreze calmul.

— Asta este ce ai găsit… începu el.

— Nu este minunat? exclamă Delia. Iată-mă şi agent comercial!

— Este cea mai ridicolă slujbă! exclamă Martin.

Delia aţinti asupra lui o pereche de ochi negri frumoşi, de forma atunci, de fapt, cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse el.

— Este o muncă respectabilă, Martin. Dacă ai de gând să-mi ţii o predică, n-am să ascult că nu este potrivită pentru o tânără ca mine.

El roşi la sarcasmul vorbelor Deliei.

— Nu poţi vedea în mine nimic altceva decât un pisălog?

Delia, puţin surprinsă de inflexiunile vocii lui, trase din ţigară. Martin era de neînţeles în ultimul timp.

— Este o muncă cinstită şi potrivită unei fete sărace ca mine.

— Nu mai îndrăznesc să-ţi spun că nu este pentru tine.

— Cei fără bani nu au de ales, începu ea.

Martin simţi cum toată supărarea începe să se risipească.

— Draga mea, dacă tu eşti mulţumită, începu el. Altceva nu mai contează.

Delia se înmuie.

— Nu voi avea probleme. Dar nu mă mai judeca aspru, Martin…

— Nu pot să judec problemele tale decât cu seriozitate! replică el.

— Te agiţi prea mult.

— Nu suport ideea să te ştiu vânzând din uşă în uşă.

— Există şi o parte amuzantă…

— Dar şi una traumatizantă. Gândeşte-te că vei da peste tot felul de oameni, unii mai necioplţi ca alţii, că s-ar putea să nu vinzi nimic… Şi va fi foarte obositor. Cutia asta este prea grea. Martin ridică de jos cutia cu aspiratorul. Este prea grea. Şi apoi ce vei face cu zece lire pe săptămână? Nu poţi trăi din ei.

— Nu, dar sper să vând ceva în plus şi oricum, mai am nişte bani. Apropo, mi-ai vândut maşina?

— Încă nu. Dacă mă grăbesc, trebuie s-o dau pe bani puţini.

— Mulţumesc, zise Delia. Privirile lor se întâlniră. Amintirea lui Lingo Hewes şi a scenei de pe vas dăinuia în minţile amândurora.

Era pentru prima oară că Delia se afla atât de aproape de Martin şi abia acum observă paloarea feţei lui. Părea chiar bolnav.

— Nu te simţi bine, Martin? îl întrebă ea cu blândeţe.

— Oarecum.

Martin veni şi mai aproape.

— Delia, îţi datorez scuze, începu el.

— Nu este nicio problemă, Martin. Te-ai comportat prosteşte pe vas şi chiar m-ai insultat, am fost teribil de furioasă dar acum mi-a trecut.

El ar fi vrut să-i explice ce simţise atunci, dar n-o făcu, nefiind încurajat în vreun fel.

— Nu mai revenim la acea discuţie. Ţi-am mai spus că am uitat totul.

El insistă.

— Nu se poate, Delia, am sugerat ceva care-ţi dădea dreptul să fii foarte supărată pe mine. Te rog totuşi să ai în vedere faptul că am făcut asta pentru că eram îngrijorat pentru tine. De acum înainte va trebui să încerc să lupt cu mine pentru a nu mai fi, Delia.

Ea se încruntă.

— Martin, trebuie să-mi trăiesc viaţa. Ştiu că

ai fost prietenul tatălui meu, dar de acum înainte eu trebuie să decid în propria-mi viaţă.

Martin îi evită privirea.

— Înţeleg, zise el.

— Şi chiar dacă aş fi vrut să plec cu Lingo nu văd de ce ar fi trebuit să intervii…

Privindu-l, Delia care continua să vorbească se opri brusc văzând cum se transformase chipul lui Martin. Era o mască plină de suferinţă.

— Da, se pare că nu am dreptul să intervin, zise el abia şoptit, dar dacă-ţi imaginezi că te-aş fi lăsat bucuros să faci asta cu un individ de teapa lui… bine, n-am dreptul să mă opun, după cum spui tu, dar înţelege, Delia, că n-aş fi suportat!

Din glasul disperat şi privirea lui, a unui om ce-şi pierduse controlul, Delia înţelese poate ce nu voise să înţeleagă.

De data asta, rămăsese fără grai.

Brusc, Martin îşi reveni. Nici nu realizase cât de departe ajunsese cu disperarea lui.

Delia simţea că-i arde faţa.

— Desigur, am fost un prost, continuă el.

— Martin, n-am stabilit cu Lingo să ne întâlnim pe vapor. Apariţia lui a fost o surpriză şi pentru mine. Era ultimul om pe care voiam să-l văd acolo. Eu plecam la Dieppe la fosta mea guvernantă Melly Duplais. Cred că ţi-o aminteşti.

— Parcă.

— Aranjasem cu ea să locuiesc în casa surorii ei şi să-mi găsesc o slujbă.

— Înţeleg, zise Martin. Înţeleg că m-am ambalat degeaba, ca un idiot!

— De cum am ajuns la Dieppe am aflat de la cumnatul ei că biata Melly a avut un atac de cord cu două zile înainte şi a murit la Rouen.

— A murit! repetă Martin.

— Da, a fost teribil!

— Draga mea, ce crudă a fost viaţa cu tine! exclamă Martin profund impresionat.

Delia ridică încet capul.

— M-am obişnuit deja cu şocurile. N-avea rost să mai stau în Franţa aşa că mi-am cumpărat

imediat biletul de întoarcere şi pe vas l-am cunoscut pe căpitanul Radleigh.

— Înţeleg.

Martin făcu eforturi disperate să-şi ascundă dezamăgirea şi gelozia.

Delia îi relată felul în care decursese întâlnirea cu Bill Radleigh.

— A fost foarte jenat, bietul de el, că a spus acele lucruri teribile despre tata, fără să ştie că sunt fiica lui! încheie Delia. Mi-a părut rău pentru el, este un bărbat teribil de drăguţ şi amabil. Apoi, Delia adăugă pe alt ton: Martin, nu mi-ai spus că atât de mulţi oamenii şi-au pierdut banii din cauza tatălui meu.

Martin îşi mai aprinse o ţigară.

— Ce rost avea să te împovărez cu astfel de detalii? Nu ai de ce să gândeşti astfel, Delia. Tatăl tău n-a făcut nicio fraudă! A fost doar lipsă de noroc. Empire Eastern a fost înghiţit pur şi simplu de un alt imperiu mai mare.

— Înţeleg, zise Delia.

Buzele începură să-i tremure şi lacrimile i se iviră în colţul ochilor.

Martin făcu eforturi să se abţină, să n-o prindă în braţele sale.

— Draga mea, nu te mai gândi la asta acum, te rog, începu el.

Ea se ridică depărtându-se de locul în care se afla Martin. După un minut îi spuse:

— Ar fi bine să plec, nu-i aşa? Trebuie să încep să vând din nenorocitele astea de aspiratoare. Pentru început plec la Norwood, chiar după amiază.

Martin o privi o secundă fără a spune ceva.

— Te admir pentru curajul de a te angaja într-o astfel de acţiune, Delia.

— Astfel îmi dai curaj, Martin.

El roşi.

Delia adăugă:

— De fapt, tu întotdeauna ai fost alături de mine, Martin şi-ţi sunt recunoscătoare pentru asta.

— Aş vrea să mă înţelegi bine. Pe vas…

— Am înţeles foarte bine, Martin, îl opri ea.

Îi întinse mâna cu un gest prietenesc lucru care pe Martin îl umplu de bucurie. Îi prinse mâna reţinând-o o clipă în palmele sale.

— Îmi retrag acele vorbe prin care spuneam că te consider frivolă, Delia. Cred că eşti o femeie minunată!

Capitolul 6

Septembrie a fost cea mai caldă lună din acel an. După o vară destul de ploioasă, toamna debuta cu un soare strălucitor.

Cu un an în urmă, Deliei i-ar fi plăcut mult căldura. Anul acesta, lucrurile stăteau cu totul altfel. Căldura venea să se adauge la alte probleme pe care i le crea noua ei ocupaţie.

După trei săptămâni, ea continua să călătorească, să încerce să vândă pentru Kosihome. Mergea din uşă în uşă, din casă în casă, cu acel geamantan greu. Avea băşici la picioarele care i se umflau imediat acum. Încetase să mai glumească pe seama muncii sale, străduindu-se din răsputeri să vândă articolele companiei.

Se învăţase cu dezamăgirea, cu refuzurile pe faţă, şi se simţea tot mai fără vlagă.

Abia putea să reziste din salariul pe care-l primea. Era imperios necesar, de aceea, să vândă ceva din care să obţină un comision. La sfârşitul

unei zile lungi, epuizante, se simţea atât de sfârşită – lucru nou pentru ea care nu cunoscuse oboseala, încât era gata să renunţe la slujba asta. Numai mândria o oprea s-o facă.

Dar viaţa avea şi compensaţiile sale. Nimic nu se putea compara cu momentul în care încheia o tranzacţie. Aceste scurte momente de triumf meritau toate strădaniile şi sacrificiile. Mai erau şi weekendurile în care singurii prieteni rămaşi Betty, Martin şi Bill Radleigh o copleşeau cu atenţiile lor. De obicei, Betty venea cu maşina luând-o undeva la munte. Loialitatea ei rămăsese aceeaşi.

Cu trei săptămâni în urmă, Delia se mutase de la Modena într-o cameră mobilată undeva pe Bayswater Road. Era o cameră ieftină dar curată şi putea găti la o sobă cu gaze. Era, oricum, mai bine decât să locuiască în vreo pensiune.

Încercase să transforme acea cameră, s-o facă primitoare, cu lucrurile pe care le mai salvase de acasă. O vază de porţelan, chinezării, perdele

de brocart, cărţi şi fotografii ale mamei sale de la nuntă. O acuarelă pe care şi-o adusese din Spania reprezentând o cascadă, pe care o pusese deasupra patului, amintindu-şi momentele plăcute în care fusese cu părinţii în acele locuri.

Betty insistase să-i aducă o cuvertură de satin pentru pat, cu perne fantezii. Martin îi trimise un covor persan pentru a-l înlocui pe cel existent. Peste tot avea flori venite de la Bill. Avea garoafe, crizanteme, pe care i le aducea zilnic un comisionar. Toate acestea transformară umila încăpere pentru ca Delia să nu mai fie deprimată de ceea ce vedea în jur.

Dar în după amiaza în care Delia se întoarse dintr-o epuizantă călătorie în Dulwich, simţi că o părăsea tot curajul.

Când Jenny, femeia de serviciu vârî capul pe uşă să întrebe dacă avea nevoie de ceva, Delia care se întinsese pe pat cu picioarele ridicate pe o pernă cu ochii acoperiţi, îşi presa tâmplele cu mâinile.

— Doriţi ceva?

— Da, Jenny, aş vrea un ceai.

— Mă duc să vă fac unul, zise Jenny care o adora pe această frumoasă chiriaşă mai ales pentru că transformase încăperea în care locuia, făcând-o de nerecunoscut. Dumnezeule, dar sunteţi foarte palidă! exclamă femeia. N-aţi avut noroc cu aspiratoarele alea?

— Nu, astăzi nu, zise Delia cu un zâmbet forţat.

— Păcat! răspunse femeia.

Când i se aduse ceaiul, Delia bău două ceşti, dar nu mâncă nimic. Era prea istovită.

Iar seara trebuia să iasă cu Martin la teatru apoi să cineze cu el. Era atât de frântă încât nu-şi dorea decât să stea în pat, să-şi plângă de milă. Pe de altă parte, i-ar fi făcut bine să iasă să mai vadă şi altceva, mai ales că nu se cuvenea să-l dezamăgească pe Martin care probabil făcuse rezervări.

La şase şi jumătate era la fel de epuizată

încât simţea nevoia să plângă de durere; situaţia culmină cu momentul în care vru să încalţe nişte pantofi negri de satin, lucru imposibil din cauza picioarelor umflate. Unde erau picioarele ei albe şi frumoase îngrijite cu atenţie de Marie. Reuşi să încalţe unul din pantofi în cele din urmă, dar durerea era atât de mare încât renunţă imediat şi-l aruncă.

Asta puse capac. Va trebui să-l sune pe Martin să-i spună că nu putea să iasă cu el în seara aceea.

În hol se afla un telefon, chiar în faţa camerei sale. Găsi repede o monedă, o introduse în fanta acestuia şi auzi:

— Să nu-mi spui că nu poţi ieşi, Delia!

— Martin, chiar nu pot merge, nu mă simt bine.

— Draga mea! exclamă el îngrijorat, ce s-a întâmplat?

Ea izbucni într-un râs necontrolat.

— Mi s-au umflat picioarele, asta-i tot.

Încerca să nu pară îngrijorată, pentru ca el să nu ştie care era cauza acelor umflături şi băşici de la picioarele ei, de ce avea gleznele umflate.

Dar Martin nu putea fi păcălit prea uşor.

— Vin imediat să te văd, zise el.

— O, nu Martin, te rog, începu Delia.

Dar Martin închisese deja.

După o jumătate de oră era în camera ei, aşezat într-un fotoliu şi vorbind cu ea, în timp ce ea, îmbrăcată într-o rochie neagră de cocteil din cele pe care nu le vânduse, stătea pe divan fumând îi încerca să mai uite de necazuri.

— Sunt teribil de obosită, Martin: atâta tot. Nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza mea.

— Nu-mi place deloc slujba pe care ţi-ai găsit-o, continua Martin.

— Nu contează. Iar săptămâna trecută am scos ceva bani din comisioane. Numai că mă omoară căldura asta. Este neobişnuită pentru perioada asta din an, nu?

El îi privi faţa palidă, găsind-o prea slabă şi

trasă.

— Delia, draga mea, trebuie să renunţi la slujba asta istovitoare! Nu ştiu ce altceva ai putea face dar… nu vreau să clachezi!

— Nu va fi aşa, Martin, vei vedea! Sunt tânără şi puternică!

— Ştiu că nu eşti genul de femeie care să se lamenteze.

Delia îşi întinse picioarele umflate.

— N-am nevoie decât de un somn bun. Mă înţelegi, Martin?

— Desigur, draga mea.

— Îmi pare rău, ştiu că ai luat bilete. Te-ai putea duce cu altcineva…

— Nu vreau să mă duc cu nimeni altcineva, Delia, zise el zâmbindu-i.

— De ce n-o iei pe Elinor?

Martin se încruntă, fixând cu privirea ţigara.

— Nu mi-ar plăcea să merg cu ea, mărturisi el.

— Parcă era îndrăgostită de tine, Martin,

îndrăzni ea.

El roşi.

— Cred că ar fi o soţie bună, completă Delia.

— Dacă astfel îmi sugerezi s-o iau de nevastă, scoateţi asta din cap, Delia, o întrerupse el brusc. O cunosc de prea mult timp pe Elinor şi n-o văd într-o asemenea postură.

— Dar este vremea să te însori, Martin.

În acest moment crucial, Martin ar fi dorit să-i spună:

„Delia, te iubesc, te-aş lua de nevastă mine dacă ai vrea! Te iubesc de multă vreme şi nu cred că mă voi putea căsători vreodată cu altcineva”.

Dar ceva anume îl făcu să fie mai reţinut cu vorbele, îşi potoli dorinţa de a-i spune ce simte pentru ea şi zise pe un ton obişnuit:

— Mă simt foarte bine cum sunt acum; nu cred că mă voi căsători vreodată.

Delia, care se juca neatentă cu o cutie de chibrituri, se întrebă dacă era dezamăgită de răspunsul lui, dacă aşteptase altceva. Apoi se

controlă; nu era cazul să reacţioneze în vreun fel la vorbele lui Martin. Din toţi bărbaţii de pe lume tocmai la vorbele lui nu trebuia să fie sensibilă. Martin era burlac convins; de altfel, tot timpul fusese aşa. Doar nu era îndrăgostit de ea! De aceea îi spuse foarte relaxată:

— Nici eu nu mă voi căsători vreodată, Martin.

El se forţă s-o privească degajat, să facă haz pe această temă, cum făcea şi ea.

— Sunt convins c-o vei face, Delia. Nu înţeleg de ce te consideri fată bătrână când ai doar douăzeci şi unu de ani?

— Realizezi, Martin, că săptămâna viitoare voi fi majoră?

— Chiar aşa! exclamă el.

— De obicei tinerii îşi sărbătoresc majoratul, nu?

Buzele Deliei avură un uşor tremur nervos, dar imediat zâmbi, îndepărtându-şi o buclă căzută pe frunte.

— Bine, o să dau o mică petrecere dacă gazda nu va avea nimic împotrivă. Va fi chiar în această cameră, iar invitaţii veţi fi tu, Betty şi Bill.

Martin nu mai fu la fel de încântat de idee la auzul numelui lui Bill. Încercă să nu lase să se vadă ce simţea.

— Cred că ar trebui să mă laşi pe mine să dau o petrecere pentru tine, Delia. Ai împlinit deja douăzeci şi unu de ani? Nu este posibil! Vremea trece prea repede. Parcă ieri…

— Mă simt de patruzeci, din păcate.

— Cu toate astea arăţi ca un copil.

— Aparenţele sunt înşelătoare, dragul meu Martin. Dar este deja şapte şi jumătate, iar tu trebuie să mergi la teatru în seara asta. Trebuie să te duci. De ce n-o iei pe doamna Warnleigh cu tine?

Martin oftă.

— Da, o voi invita pe ea. Mi-aş fi dorit să văd piesa asta cu tine, Delia. Abia aşteptam să fim împreună în seara asta!

— Şi eu doream asta, Martin. Dar vor mai fi ocazii. De altfel, nu ştiu ce va spune proprietăreasa doamna Jenkins, dacă va afla că a fost un tânăr, aici, în camera mea.

Martin zâmbi.

— Este şi cameră de zi, nu?

— Da, dar până acum n-am invitat pe nimeni aici în afara lui Betty.

— Ea s-a dovedit o bună prietenă.

— Da, a fost foarte devotată. Când îmi amintesc de Connie Berrell şi alţi aşa-zişi prieteni care mă cultivau până nu de mult… Delia făcu o grimasă de parcă ar fi fost gata să pufnească în plâns, apoi se mulţumi să ridice din umeri.

— Nu-ţi face probleme, Delia, zise Martin. Eu nu pot intra în categoria bărbaţilor periculoşi, fiind un avocat bătrân…

— Nu arăţi a ceea ce spui, Martin.

— Aşa am crezut.

— Ziua eşti foarte sobru, dar seara, îmbrăcat în costum negru şi cravată albă, ai un aer diferit…

— Delia, nu-mi place să te las aici singură…

— Gândeşte-te că voi adormi la zece minute după plecarea ta.

El nu mai răspunse. Imaginea Deliei culcată în patul aflat în acea încăpere era mai mult decât putea să îndure. Dacă ea ar fi întins o mână şi i-ar fi spus:

— „Stai aici cu mine, Martin”, el ar fi îngenuncheat la picioarele ei obosite de atâta alergătură, i le-ar fi îmbrăţişat şi sărutat. Apoi, ar fi strâns-o la pieptul său.

Dar Delia nu spuse nimic. Îi zâmbi doar, întinzându-i mâna.

Martin care avusese câteva experienţe cu femei ar fi trebuit să ştie că atunci când o femeie spune: du-te, ea spune, de fapt, rămâi. Ar fi trebuit să-şi imagineze că era foarte singură şi obosită în seara asta.

Dar era un bărbat foarte timid şi luă drept bune vorbele ei, plecând.

Ar fi fost uluit dacă ar fi ştiut că după

plecarea lui Delia stinsese ţigara, se prăbuşise pe pat şi plânsese amar, cu toate că i-ar fi fost greu să explice cuiva din ce motive.

În noaptea aceea, fu o furtună puternică. Cu toate acestea Delia dormi toată noaptea fiind epuizată fizic şi psihic. Dimineaţa, se trezi cu un cer plumburiu şi ploaie puternică. Furtuna pusese capăt acelei călduri imposibile. Acum era într-o zi de toamnă adevărată.

Era udă până la piele când se întoarse târziu după-amiază în camera sa; cu toate că fusese tot o zi lungă reuşise să vândă ceva şi era mulţumită.

Când ajunse acasă, văzu un frumos Jaguar verde parcat în faţa casei ei. Era Bill. O cumpărase pentru a o folosi în cele şase luni de şedere la Londra. Delia cunoştea maşina; se obişnuise de acum cu ea. Mersese de câteva ori cu ea, iar Bill o lăsase să şi conducă ceea ce-i plăcea la nebunie.

Se întrebă de ce venise oare în această după-amiază. Probabil că arăt oribil, îşi spuse ea, dar

Bill va trebui să se obişnuiască.

Apăru şi Jenny.

— Căpitanul Radleigh a venit să te vadă, dar stăpâna mi-a spus să-l conduc în sufrageria dânsei pentru că în camera ta nu se cuvine să-l primeşti, acolo este şi patul!

Delia pufni în râs, gândindu-se ce repede asociau oamenii patul cu restul problemelor.

— Spune-i căpitanului Radleigh că vin într-un minut! zise ea. Trebuie să mă uit în oglindă.

Jenny se apropie mai mult şoptindu-i:

— Nu vreau să te superi, dar e mai frumos ca Richard Burton!

— O să-i transmit complimentul tău, Jenny, o să fie foarte încântat!

După alte cinci minute, Delia intra în salonul doamnei Jenkins unde o aştepta Bill.

Alura lui atletică părea să umple încăperea. Era foarte îngrijit ca de obicei. Se ridică imediat ce apăru Delia.

— Iată-te, în sfârşit!

— Dragul meu, Bill, ce cauţi în salonul doamnei Jenkins?

— Admiram fotografiile de la nuntă, bunicii şi nepoţii doamnei Jenkins, zise el făcându-i cu ochiul. Sper că nu te superi că am venit neanunţat, nu? A fost o zi cumplit de plictisitoare şi am simţit că trebuie să te văd, să te duc undeva, să dansăm, să mă înveseleşti…

— Abia m-am întors de la muncă, murmură ea.

El o privi cu bucurie, cu pasiune, lucru pe care Delia îl remarcă imediat.

— Arăţi grozav! zise el.

Delia îşi flutură teatral genele lungi.

— Ai încredere în părerea unui bătrân soldat care nu se simte prea bine zilele astea.

— Bine Bill voi fi de acord cu tine cu toate că abia mă ţin pe picioare. Dar trebuie să am încredere în spusele unui prieten.

— Draga mea, eu venisem să te invit undeva în seara asta.

— Dar stabilisem o întâlnire pentru mâine seară!

— Nu ne strică să ne vedem mai des…

— Bill, sunt sigură că ai şi alte lucruri mai importante de făcut…

— Le-am terminat pe toate! Am făcut probă la nişte costume noi de dimineaţă, am luat micul dejun cu o mătuşă care este fată bătrână şi i-am ascultat păsurile, acum vreau să mă simt bine. Şi cum o pot face fără tine?

Ea începu să râdă.

— Exagerezi!

— Nicidecum! Am avut un noroc teribil să te întâlnesc pe vaporul ăla! zise el mai serios de data asta.

— Bill, îţi cam place să mă măguleşti!

— Delia, nici nu ştii cât am aşteptat serile în care am ieşit împreună! Ele au dat culoare permisiei mele. Sper că vom ieşi şi în seara asta, nu?

— Sunt sigură că doamna Jenkins va avea de

obiectat că ies două seri consecutive cu acelaşi tânăr!

— Ce contează!

— Apropo, Bill, Jenny, femeia de serviciu, zice că eşti frumos ca Richard Burton!

Bill se prefăcu impresionat şi se lăsă să cadă într-un scaun.

— Nu ştiu dacă voi supravieţui acestui compliment.

— Dar Richard Burton este considerat un bărbat foarte atrăgător!

— Tu ce crezi, Delia?

— Nu ştiu, ţi-am comunicat părerea lui Jenny atâta tot. Apoi, Delia mai adăugă: bine, Bill, voi ieşi cu tine în seara asta, cu condiţia să mă pot încălţa adecvat. Aseară n-am putut s-o fac. Picioarele îmi erau teribil de umflate din cauza mersului pe jos şi a căldurii.

El încuviinţă.

— A, încercând să vinzi acele blestemate de aspiratoare!

— Nu ştiu ce aveţi, tu şi Martin, cu slujba mea! Cum aş putea trăi altfel? Iar astăzi am câştigat şi comision! Te asigur, căpitane Radleigh, că dacă vei încerca aspiratorul firmei noastre nu vei mai vrea să foloseşti altceva!

Bill sări în picioare, ridicând o mână în sus.

— Opreşte-te! Nici de dragul tău n-aş cumpăra un aspirator electric.

Delia pufni în râs.

— Îmi demonstram talentele profesionale, doar, căpitane.

— Acum du-te şi îmbracă-te frumos, o rugă el şi hai să ieşim undeva, să cinăm, să ne simţim bine, aşa cum aştept de mult să se întâmple.

— Nu prea am dispoziţia necesară, chiar dacă mă voi putea încălţa cu pantofii de seară.

— De ce nu, Delia?

— Nu mă simt în largul meu pentru că aseară am fost invitată la teatru şi la masă de către Martin pe care a trebuit să-l refuz.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să ieşi cu

mine în seara asta!

— Nu, zise Delia, cam neconvinsă.

— Schimbă-te mai repede, nu mă lăsa să-mi pierd răbdarea, începu Bill s-o zorească, mă simt foarte deprimat, se fandosi el.

Era atât de greu să-i rezişti acestui bărbat!

Delia se retrase în camera sa să facă duş, apoi să se schimbe cu una dintre puţinele ei toalete elegante care-i mai rămăsese.

Se simţi atât de bine când adăugă sărurile preferate în apa de baie, iar parfumul acestora începu să se simtă înmiresmând încăperea. Nu zăbovi prea mult ci se şterse şi îmbrăcă un set de lenjerie de mătase pe care şi-l cumpărase la Paris chiar înainte de nenorocire, apoi se hotărî să îmbrace o rochie scurtă portocalie cu mărgele la gât şi mâneci. Reuşi fără probleme în seara asta să încalţe pantofii asortaţi, portocalii. Pe deasupra puse o capă tot scurtă din mătase neagră şi când apăru astfel în faţa lui Bill, acesta rămase uimit, negăsindu-şi cuvintele. Era mai frumoasă ca

oricând.

— O! exclamă el în cele din urmă. Oare aceasta este frumoasa noastră agentă comercială?

Delia roşi apoi deschise poşeta, pentru a scoate o ţigară.

— Face parte din vechea mea garderobă, Bill. Nu mai am decât două toalete de seară, restul le-am vândut.

— Păcat! exclamă el. Meriţi să ai numai lucruri frumoase, pentru că tu însăţi eşti foarte frumoasă, Delia! exclamă el încântat.

Deliei începură să-i ardă obrajii.

— Aprinde-mi ţigara, Bill, şi lasă complimentele. Chiar dacă eşti comparat cu Richard Burton, eu nu sunt Liz Taylor.

— N-am văzut-o niciodată dar sunt sigur că tu arăţi mult mai bine.

Delia începu să-mi muşte buzele.

— Lasă prostiile, Bill!

Bill deveni dintr-odată foarte grav. Tocmai era pe punctul de a-i aprinde ţigara şi rămase cu

chibritul în mână.

— Poate că spun numai prostii, dar poţi fi sigură că te iubesc, Delia. Totul a început chiar de când ne-am cunoscut atunci, pe vapor. Delia, nu putem continua astfel. Trebuie să te căsătoreşti cu mine. Draga mea, te rog nu spune nu… Te rog…

Bill se opri deodată, cu obrajii arzând.

Pe moment, Delia rămase fără replică, uimită de pasiunea cu care i se adresase. Se trezi prinsă în braţe. Bill o strângea atât de tare la piept încât abia putea respira.

— Iubito! Draga mea, Delia! Eşti cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o! Delia, spune-mi te vei căsători cu mine? Trebuie să spui da, altfel îmi vei rupe inima.

— Dar Bill, începu ea care ameţise deja.

— Trebuie să spui da, o întrerupse Bill. Te ador. N-am mai ieşit cu nimeni de când… adică am mai avut două scurte aventuri, dar n-au însemnat nimic pentru mine. Am fost convins că nu mă voi căsători niciodată, dar acum vreau din toată inima

să mă însor cu tine, iubito!

— Dar tu ştii situaţia mea, Bill, începu Delia.

— Cui îi pasă? Eu am propriile mijloace de trai. Pot să-ţi ofer aproape la fel de mult cât îţi oferea tatăl tău. Oricum, viaţa ta s-ar îmbunătăţi mult dacă te-ai mărita cu mine. Şi, pentru Dumnezeu, Delia, ai face un om fericit! Iar eu mă voi strădui să fii şi tu fericită. Nu poţi continua să munceşti ca o sclavă!

— Ba pot, Bill, încercă ea să se eschiveze, cu toate că realiza că era un pic cam târziu şi numai avea şansă de scăpare.

— Nu poţi, Delia! Nu vreau să te mai las să te chinuieşti aşa! Eu te iubesc din toată inima Delia! Mărită-te cu mine şi ne vom întoarce în primăvară la regimentul meu din Asia.

Delia încercă să-şi analizeze sentimentele, deşi îi era foarte greu.

Îşi aminti fără să vrea de Lingo. Ea fusese gata să-i suporte divorţul şi multe altele numai de dragul lui. El fusese primul bărbat din viaţa ei.

Dar oare, pe acest Bill îl iubea aşa cum îl iubise pe Lingo? Bill era mult mai bun, mai atent, mai amabil, mai îndrăgosti de ea. Şi mult mai sincer! Dar însemna pentru ea tot ce însemnase Lingo?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Delia, spune-mi că te vei căsători cu mine! Reîncepu Bill. Voi fi nefericit toată viaţa de acum înainte dacă mă vei refuza, Delia. Ai cumva pe altcineva? De asta nu eşti hotărâtă?

— Nu, şopti ea.

Şi acesta era adevărul, nu mai exista alt bărbat în viaţa ei în afară de Martin! Dar Martin nu era îndrăgostit de ea, deşi uneori… Martin avea grijă de ea din prietenie pentru tatăl ei sau poate din compasiune. Probabil s-ar simţi uşurat de povara grijii pe care i-o purta, dacă s-ar mărita cu un bărbat decent ca Bill.

Lăsă deoparte gândurile despre Martin. Simţi dintr-odată că se simţea bine în braţele lui Bill, mai ales ascultând cererile lui repetate în căsătorie şi jurămintele de dragoste.

El continua s-o privească nedumerit, observând că respira greu, că ochii îi erau larg deschişi, într-o atitudine ciudată. Poate era emoţionată din cale afară?

— Mărită-te cu mine, Delia, vrei? Te rog, iubito!

Ea cedă magiei momentului, îl prinse după gât, privindu-l în acei ochi mari albaştri care o făcuseră să-l placă de cum îl văzuse.

— Chiar mă iubeşti, Bill?

— Nu eşti conştientă de asta, iubito?

— Dragul meu, Bill! Ai fost atât de bun şi de tandru cu mine. Problema este că nu ştiu dacă te iubesc.

El prinse din nou în braţe acea făptură îmbrăcată în rochia portocalie atât de dragă inimii sale, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

— Trebuie să mă iubeşti… măcar un pic…

— A, da, şopti ea. Dar am iubit pe cineva cândva, foarte mult. Am jurat că nu voi mai iubi pe altcineva.

— Un jurământ poate fi călcat, de dragul meu Delia, insistă el. Vei ajunge să mă iubeşti mai mult decât l-ai iubit pe acel cineva.

— Nu ştiu dacă va fi aşa! oftă ea.

— Dă-mi o şansă şi nu vei regreta, micuţa mea Delia, şopti Bill prinzând-o din nou în braţe strângând-o la piept de parcă astfel voia s-o facă să se hotărască.

— Sunt sigură de asta, zise Delia şi ochii i se umplură de lacrimi.

Bill îi şterse lacrimile încet cu grijă.

— Draga, iubita mea Delia! Nu trebuie să plângi! Spune-mi doar că te vei mărita cu mine că-mi vei da şansa de a te face fericită şi că vei încerca să mă iubeşti şi tu atât cât vei putea.

— Dacă chiar mă vrei în condiţiile astea…

— Delia, exclamă el, cu toate că nu-i dăduse un răspuns clar. Delia, o Delia! exclamă el pecetluindu-i gura cu un sărut.

Când acest sărut se termină, Delia realiză că se putea considera logodită cu bărbatul din faţa ei.

El parcă pluti restul serii; era plin de entuziasm, de ardoare. Sărbătoriră evenimentul la Malmaison. Bill făcu risipă de flori, de şampanie.

Când ea încercă să protesteze, el începu să râdă privind-o într-un fel care pe ea începuse s-o plictisească deja.

— Aş fi vrut să fiu milionar, să-ţi cumpăr toată Londra în seara asta. Nici nu ştii ce fericit sunt şi cât te iubesc! Nimic nu este destul de bun pentru tine.

Delia împrumută şi ea din starea lui de fericire.

Înainte ca seara să se termine, Delia era tot mai convinsă că nu face o greşeală. Era bine că se mărita cu Bill şi uita mizeria în care trăise în ultimele luni.

După masă, merseră la cinema. Rula un film cu soţii Burton şi Delia insistă să-şi ducă proaspătul logodnic să-i vadă jucând pe cei doi renumiţi actori.

— Te voi prezenta dublurii tale, Bill, glumi ea.

În maşină înainte de a merge la film, Bill o prinse de după umeri cu un braţ şi dintr-odată toată piaţa Picadilly şi luminile ei păliră.

Se simţi sărutată şi închise ochii sub vraja sărutului lui Bill.

Simţea că nu va trece mult şi se va îndrăgosti de acest bărbat care părea îndrăgostit nebuneşte de ea.

Şi dintr-odată i se păru ceva minunat să aibă la ce să spere ce să aştepte cu nerăbdare, să fie dintr-odată vie. Căsătoria cu un bărbat ca Bill, nu avea de ce să nu fie una frumoasă, plină de culoare, un succes, aşa cum o asigurase el.

El se temea doar de faptul că Delia fiind prea frumoasă, va avea foarte mult succes chiar de una singură. El râdea adesea pe această temă.

— Nu vei avea probleme, voi fi o soţie credincioasă.

— Şi una a naibii de frumoasă, adăugă Bill. Dumnezeule, Delia, nici nu ştii cât mă faci de fericit!

— Şi tu mă faci fericită, adăugă ea cam neconvinsă.

Bill o prinse în braţe şi o sărută din nou de parcă voia să se convingă că spusele ei erau adevărate.

— Cred că nu mai este nevoie de logodnă aşa cum se obişnuieşte; ne vom căsători imediat ce se va putea.

Ea ezită. Simţea că ar putea fi fericită alături de acest bărbat, dar spiritul ei independent o făcea să nu se simtă prea bine la ideea că avea să aparţină cuiva care să-i dicteze ce avea de făcut. Gândul acesta o cam speria.

— Nu mă lăsa să aştept, iubito, insistă Bill, cu braţele în jurul umerilor ei deşi conducea pe strada Regent cunoscută pentru traficul intens. Să ne căsătorim cât mai repede, să avem o lună de miere prelungită. Vom pleca unde vei dori; pe Riviera, la Monte Carlo, în Spania. Oriunde vei dori.

— Da, aş vrea să revăd Spania, zise Delia. Am

străbătut-o cu tata şi mi-a plăcut teribil.

— Atunci, să ne căsătorim cât mai repede şi să plecăm în Spania, iubito, o urgentă Bill.

Ea începu să râdă depărtându-se de el.

— Poate că aşa vom face; mă voi gândi mai bine la noapte iar mine îţi voi spune.

El o privi cu un aer speriat.

— Delia, sper că n-o să mă refuzi, nu?

Delia clătină din cap.

— Nu, Bill, mă voi mărita cu tine, doar am promis! Şi am început să vreau să mă mărit cu tine!

— Eşti un înger! strigă Bill acoperindu-i mâinile cu sărutări.

Privindu-l, Delia nu putu să nu-şi amintească de Martin: mă întreb ce va spune Martin…

De parcă i-ar fi citit gândurile Bill îi spuse:

— Va trebui să-i spui prietenului tău, avocatul.

— Desigur. O să-l sun mâine dimineaţă să-i dau vestea.

— Crezi că va fi de acord? Ce crede despre mine? De fapt acest Martin este ca un fel de tutore al tău, nu?

— Dar nu oficial. Cu toate acestea Martin a avut grijă de mine de la moartea tatii. A fost executorul lui.

— Ce băiat bun! exclamă Bill fericit şi nu se mai gândi la Martin Revell în seara aceea. Era prea preocupat s-o convingă pe Delia să se mărite cât mai repede cu el pentru a se mai gândi la cei care ar fi putut constitui o piedică pentru fericirea lui.

Dar gândurile Deliei zburau mereu către Martin, lucru care o tulbura neînţelegând de ce se întâmpla acest lucru, cu o asemenea frecvenţă. Era obsedată de prezenţa lui, imaginea lui Martin o hăituia?

Apoi se mai linişti spunându-şi că dacă se va căsători cu Bill se va depărta fără să vrea de Martin. El nu se va mai îngriji de ea pentru că va avea cine s-o facă. În câteva luni Bill va prelua

frâiele căsniciei lor, o va duce în străinătate şi nu va mai vedea Londra şi prietenii decât în trecere, sau în vacanţe. Soţiile ofiţerilor trebuia să-i urmeze, să stea departe, oriunde erau trimişi aceştia în misiune.

— Te-ai întristat dintr-odată, draga mea, observă Bill. Te preocupă ceva? Ai vreo nemulţumire? Spune-mi iubito, voi fi soţul tău, doar!

— Nu mă nemulţumeşte nimic, Bill, m-am decis; voi fi soţia ta! Ne vom căsători când vei dori, dragul meu!

— O, iubito! exclamă el prinzând-o din nou în braţe.

Delia întinse mâinile după gâtul lui şi rămase aşa cu ochii închişi, sprijinită de umărul lui.

Simţea şi ea că o căsătorie rapidă cu Bill ar fi cel mai bun lucru; va pune capăt tuturor problemelor şi dificultăţilor ei. Va porni imediat alături de el în viaţă, încercând să-şi găsească fericirea.

Fu o seară plină şi incitantă pentru Delia. Imediat ce ajunseră la cinematograf, ea lăsă toate celelalte gânduri deoparte şi se abandonă în braţele lui Bill. După film, merseră să danseze la Ciro; acolo îi prinseră zorii. Iar apoi, când o conduse acasă la cămăruţa ei închiriată la madame Jenkins, în Bayswater îşi luară rămas bun cu strângere de inimă.

— Nu-mi vine să te las să pleci, deşi ştiu că va fi pentru puţin timp, zise Bill. Eşti atât de frumoasă! Sunt atât de îndrăgostit de tine!

Delia, care se înfiora sub mângâierile lui, se ţinu tare.

— Aş fi capabilă să conduc prin toată Londra tot ce-a mai rămas din noaptea asta, dar este o noapte ploioasă, alunecă şi oricum, trebuie să păstrăm nişte aparenţe măcar până la nuntă.

— Mâine vin să te iau să-ţi alegi inelul de logodnă.

Strângându-şi pelerina în jurul trupului pentru că începuse să simtă frigul nopţii Delia era

pregătită să coboare din maşină, dar Bill o ridică încet în braţe apoi o duse şi o lăsă jos tocmai pe pragul casei doamnei Jenkins, sărutând-o în timpul acesta. Nu voia s-o lase să-şi ude pantofii de satin din cauza ploii.

Delia făcu o grimasă.

— Ce bărbat puternic mi-am găsit! exclamă ea.

— Eşti atât de mică şi uşoară încât nu va fi o problemă pentru mine dacă ai vrea să te duc numai în braţe tot timpul. Consideră-mă ursul venit din Asia care te duce la bungalou.

— Încă nu-mi vine să cred că voi locui, în străinătate!

— Este adevărat, draga mea, dar nu uita mâine să mergem să-ţi alegi inelul!

— Mâine trebuie să mă duc la serviciu, iubitule.

— În niciun caz nu vei continua munca asta stupidă de vânzătoare de aspiratoare de doi lei, te asigur!

— Nu fi snob, Bill!

— Nu astfel se pune problema. Mai am ceva din permisie şi vreau să mi-o petrec cu tine. Nu vreau să stau departe de tine nici măcar o oră. Şi în plus de asta, nu mai ai nevoie să lucrezi!

Delia roşi de indignare.

— Iată că am ajuns şi la prima ceartă!

— Să nu fie prea lungă pentru că vei răci. Mai bine lasă-mă să intru în camera ta.

— Nici vorbă! Doamna Jenkins n-ar permite!

— Foarte bine. Bill îşi scosese mantaua şi o înfăşură în ea.

— Bill, trebuie să-mi câştig existenţa până la căsătorie.

— De ce, Delia?

— Nu mai insista, vreau să câştig nişte bani, ştii tu, pentru trusou.

El o prinse de mână.

— Delia, nu vreau să continui cu slujba asta! Te rog…

— Trebuie s-o fac până la căsătorie.

— Atunci să luăm o licenţă specială şi să ne căsătorim mâine. Ce zici de ideea asta?

— Nu mai insista, Bill!

— Atunci, poimâine. Ai spus că te însori cu mine când voi vrea eu.

— În acest caz, o vom face în două săptămâni şi cred că acesta este termenul cel mai rezonabil, care nu dă nimănui bătăi de cap.

— Bine, Bill, dacă insişti… în acest caz, voi renunţa la slujbă la sfârşitul săptămânii viitoare.

Bill ar fi trebuit să fie mulţumit de această ultimă variantă. A doua zi era duminică. Delia îi promisese să petreacă seara cu el. Bill luă de la ea un inel cu perlă pentru a şti măsura celui pe care urma să i-l cumpere, promiţând să aleagă el unul, iar ea să fie de acord cu el, după-amiază când se vor vedea.

— Ce fel de inel ţi-ai dori? o întrebă Bill. Mai precis cu ce piatră?

— Nu am o piatră preferată. Nu-mi plac diamantele şi nici nu-mi doresc un inel foarte

scump. Las la alegerea ta.

— Foarte bine! Voi alege la Woolworth, zise el solemn.

Ochii negri ai Deliei sclipiră. El o prinse din nou în braţe.

— Pe mâine, iubita mea.

Delia se îndreptă somnoroasă spre, camera ei ascultând zgomotul făcut de roţile maşinii care se depărta.

Se uită la geamantanul de piele în care ducea aspiratorul model care se afla într-un colţ al încăperii. Privindu-l, scoase dintr-odată limba la el.

— Ah, abia aştept să scap de tine! La revedere dragă aspiratorule! O săptămână şi nu voi mai explica nimănui calităţile tale!

Cu aceste vorbe, Delia se aruncă pe pat cu ochii închişi.

Dar dintr-odată nu mai simţi oboseala. Simţi că trebuia să-i scrie lui Betty. Draga ei prietenă se va bucura pentru ea. Betty îl plăcea pe Bill şi chiar

mai mult, îl plăcea pe John Blaker adjutantul lui Bill care fusese cu ei la un picnic cu o săptămână în urmă. Betty se mai întâlnise cu Blaker de atunci; se pare că o nouă poveste de dragoste plutea în aer!

Mă simt revenită la viaţă, se gândi Delia, scriindu-i prietenei sale.

Înainte ca Delia să adoarmă, apărură zorii filtrându-se prin ferestre.

Capitolul 7

Martin încerca să ajungă la un rezultat cu un client mai în vârstă care avea probleme cu compania sa cu capital insuficient, când îl sună Delia, pe la ora unsprezece. Martin simţi că inima începe să-i bată mai tare.

— Da, draga mea.

O auzi chicotind.

— Am simţit nevoia să-ţi împărtăşesc vestea cea mare, Martin, bunul meu prieten. Desigur, la ora asta ar fi trebuit să fi fost deja la muncă, vânzând celebrele aspiratoare, dar uite că nu sunt acolo ci într-o cafenea de unde te sun.

— Ce s-a întâmplat, Delia?

— Ceva minunat!

— Ce anume, Delia? Martin strânse bine receptorul în mână.

— M-am logodit şi mă voi căsători foarte repede.

— Felicitări, Delia, zise Martin cu jumătate

de gură. Îl cunosc pe fericit?

— Da, este Bill. Martin trase aer în piept. Desigur, era vorba de Bill. Trebuia să se aştepte la o veste legată de acest nou duşman al lui.

— Delia, te rog să mă scuzi, zise el am o problemă cu un client care se află în biroul meu acum. Vorbim mai târziu, da? Iei masa cu mine?

— Nu pot, Martin. Mă întâlnesc cu Bill.

— Atunci, să ne vedem înainte de prânz.

— Bine. Te voi suna eu.

Martin puse receptorul în furcă. Totul i se întunecă în faţa ochilor, iar inima îi bătea foarte tare. Delia se logodise… Delia urma să se căsătorească… Iar asta însemna că va pleca în străinătate, la mii tic kilometri distanţă unde pentru el va fi greu s-o mai vadă. Nu putea suporta această idee.

Lăsă capul încet pe birou simţind că toată încăperea începuse să se învârtă cu el.

Dimineaţa i se păru interminabilă până când îl sună Delia.

Nu se putea concentra asupra muncii sale nu putea să se gândească la nimic, la nimeni ci doar la Delia şi la faptul că se logodise şi era pierdută pentru el.

La ora unu, Delia încă nu venise. La unu şi jumătate nu apăruse încă. Martin care străbătea încăperea cu paşi mari privind îngrijorat la ceas, începu să creadă că Delia nu mai venea. Dar ea nu era genul de fată neserioasă. Oare nu cumva se întâlnise cu acel Radleigh şi uitase de el?

La ora două fără un sfert, Martin se hotărî să sune la doamna Jenkins proprietăreasa Deliei să întrebe dacă miss Beringham era acasă.

— Vă rog să-i spuneţi că o caută Martin Revel şi aş vrea să vină de urgenţă la telefon.

— Îi voi spune, zise doamna Jenkins, dar nu ştiu dacă va putea să vină biata de ea.

— De ce spuneţi asta? Ce s-a întâmplat?

— A primit nişte veşti teribile, sărăcuţa. Prietena ei, miss Willis şi un domn sunt acum cu ea.

Martin sări în sus. Puse receptorul în furcă îşi luă repede pălăria şi haina şi opri un taxi.

Nu-şi putea închipui ce fel de veşti primise Delia. Probabil erau în legătură cu Radleigh, nu? Dar nu putea fi el, doar cu câteva ore în urmă îi spusese fericită că se logodise cu el!

Indiferent ce se întâmplase, se va duce la ea. Trebuia să-i fie alături; Delia nu mai avea pe nimeni acum, după moartea tatălui său. Trebuia să-i dea ajutor, căci avea nevoie de el.

Cu două ore în urmă, Delia se afla într-o cafenea din Dulwich şi era fericită. Tocmai vorbise cu Martin la telefon. Şi vânduse un aspirator! Norocul începuse să-i surâdă, se gândise ea atunci. Avea nevoie de bani, era foarte adevărat. Voia să se mărite cu Bill având un trusou adecvat chiar dacă primise asigurările lui că îi va pune totul la dispoziţie după căsătorie.

Delia sperase că va primi un telefon devreme de la el dimineaţa înainte de a pleca să vândă aspiratoare, dar nu primise niciun mesaj. Iar ea,

imaginându-şi că Bill dormea profund în camera sa de hotel, nu-l sună.

Pe de altă parte, era cam târziu şi trebuia să se grăbească pentru a trece pe la toate casele de pe lista din ziua aceea pentru a termina mai devreme.

Pe la ora douăsprezece, se gândi că muncise destul pentru ziua aceea. Fusese un triumf să scape de un aspirator aşa de dimineaţă şi aştepta weekendul. Se va duce acasă va face duş se va schimba apoi va lua masa cu Bill. Pe drumul spre restaurantul unde se întâlnea cu Bill îl va suna pe Martin.

La douăsprezece şi un sfert, înainte de a ajunge acasă văzu o maşină parcată în faţa acesteia dar care nu era maşina lui Bill. Deodată, o recunoscu; era maşina căpitanului Blaker, prietenul lui Bill. Nu-şi închipuia de ce venea acesta acasă la ea la o astfel de oră.

Betty îi deschise uşa de la intrare. O altă surpriză.

— Ce faci Betty? o întrebă ea. Cum de te afli aici? Arăţi teribil în acest costum albastru. Este desigur un Formum.

Delia făcu o pauză şi zâmbetul îi pieri. Văzu figura gravă a lui Betty şi înţelese că s-a întâmplat ceva râu.

— Ce este Betty? Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

— Da, draga mea, zise Betty printre suspine. Căpitanul Blaker m-a însoţit până aici.

— De ce? întrebă Delia, tot mai nedumerită. Intrând în salonul doamnei Jenkins îl găsi acolo pe căpitanul Blaker care fuma. Acesta era un bărbat zâmbitor mereu bine dispus, dar acum era trist şi avea o mină îndurerată. Întinse mâna spre ea, apoi mâinile îi căzură pe lângă corp.

— De ce sunteţi atât de siniştri? exclamă Delia. Ce s-a întâmplat?

Betty şi căpitanul Blaker schimbară priviri. Acesta începu să tuşească încurcat.

— Ar fi bine să-i spui tu, Betty, zise el îndreptându-se spre fereastră.

Betty cu ochii ei mari plini de lacrimi, o prinse pe Delia de umeri.

— Draga mea, am încercat cu disperare să dăm de tine. Am venit acum o oră şi doamna Jenkins ne-a spus că ai plecat la lucru, apoi vei lua masa cu Bill. Aşa că am rămas aici să te aşteptăm sperând că vei veni să te schimbi înainte de a te întâlni cu…

Ea nu rosti numele lui Bill. Dar Delia o făcu.

— Da, iau masa cu Bill.

Se lăsă din nou tăcerea.

Betty îi arunca priviri disperate căpitanului Blaker, dar acesta continua să stea cu spatele spre ele, şi nici nu răspunse.

— Delia draga mea, trebuie să te pregăteşti pentru ce este mai rău. Bill nu va putea veni la restaurant.

Deodată Delia realiză că se întâmplase ceva şi încă ceva foarte grav din moment ce John Blaker şi prietena ei Betty se aflau aici la această oră şi că motivul acesta era legat de Bill. Ceva i se

întâmplase. Delia simţi dintr-odată că nu mai are aer.

— S-a îmbolnăvit? Spuneţi-mi…

— Nu ştiu cum să-ţi spun, draga mea… începu Betty.

Delia o scutură de mână.

— Orice ar fi trebuie să ştiu. S-a îmbolnăvit?

— Mai rău decât atât, Delia.

Delia simţi că sângele i se scurge tot din obraji, iar inima nu-i mai bate.

— Ce vrei să spui? Pentru numele lui Dumnezeu?

Dar Betty, sensibilă şi plină de emoţie, izbucni dintr-odată în plâns fără să poată spune motivul.

— John! insistă ea pe lângă Blaker. Te rog, spune-i tu, eu nu pot s-o fac!

Blaker se întoarse spre ele.

— Îmi pare teribil de rău că trebuie să-ţi aduc astfel de veşti, Delia, dar trebuie să ştii. Noaptea trecută după ce te-a adus acasă, bietul Bill a avut

un accident; ştii doar că şoseaua era umedă…

El se întrerupse, cu un gest de neputinţă, din mână.

— Ştiam că drumul era alunecos, doar l-am prevenit! Ce s-a întâmplat?

— Da, a intrat într-un camion al poftei, apoi s-a mai lovit de un parapet.

Delia deschise ochii mari, îngrozită.

— Te rog să-mi spui tot ce ştii, căpitane!

— Maşina lui a fost cea mai afectată, iar bietul Bill s-a lovit foarte rău la cap. A fost dus la spital. Nu avea niciun document la el din care să reiasă cine este, ce i s-a întâmplat şi până azi dimineaţă nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Atunci a trimis după mine. Noi am fost prieteni foarte apropiaţi mult timp. Şi nu avea pe nimeni altcineva de care să regrete că-l lasă…

Obrajii Deliei începură să ardă. Mâinile îi tremurau.

— Dar mă avea pe mine! De ce nu m-a chemat? Trebuie să mă duc imediat la el…

— Stai puţin Delia, o întrerupse Blaker încet punându-i o mână pe umăr. Lucrurile stau mai rău decât crezi. Vezi tu, Bill a ştiut că va muri atunci când m-a chemat. Nu voia să te supere pe tine; de fapt voia ca tu să ţi-l aminteşti aşa cum a fost. Mi-a spus că hotărâseţi să vă căsătoriţi noaptea trecută. Este o tragedie pentru amândoi, Delia…

Blaker simţind că-l podidesc lacrimile, se întoarse cu spatele spre ea.

Delia lăsă să-i scape un geamăt de durere.

— Căpitane Blaker, vrei să spui că Bill a murit?

— Din păcate, acesta este adevărul. Şi-a pierdut cunoştinţa imediat şi nu şi-a mai revenit de atunci. Eu am plecat s-o caut pe miss Betty, apoi am venit împreună aici. I-am fost un prieten devotat lui Bill; pierderea este la fel de mare şi pentru mine. Ultimele lui vorbe au fost să nu-l plângi ci să-ţi continui viaţa amintindu-ţi fericirea pe care o plănuiseră̆ţi.

Delia rămase incapabilă să scoată o vorbă.

Ochii îi erau larg deschişi şi nu putea articula niciun cuvânt; era îngrozită.

După câteva secunde, zise cu oarecare dificultate:

— Betty, ţi-am scris o scrisoare noaptea trecută, după ce m-a adus Bill acasă. Probabil o vei primi mâine.

Betty scutură din cap cu ochii în lacrimi. Dar Delia nu mai plângea. Conştientă că din nou lumea se prăbuşea sub picioarele ei, îl întrebă pe Blaker:

— A avut răni mari?

— Da, dar n-a suferit prea mult. Avea coloana vertebrală ruptă.

— N-aş fi vrut că Bill să sufere, repetă Delia.

— N-a fost conştient decât în clipele în care mi-a vorbit. Medicul mi-a spus c-a murit foarte uşor.

— Aş fi vrut să fiu acolo cu el, să-l ajut, murmură Delia.

— Nu te-ar fi recunoscut, zise Blaker privind-o cu compasiune. Şi nu cred c-ar fi vrut să-l asişti

pe patul de moarte. Ţi-a transmis toată dragostea lui şi asta.

Blaker şi-ar fi dorit ca această tânără zveltă şi curajoasă din faţa lui să nu fi avut atâta forţă de a înfrunta destinul implacabil. Scoase un inel din buzunar şi i-l întinse.

— Este de la Bill, a vrut să ţi-l dea.

Delia luă inelul. Îl strânse în palmă până când încheieturile i se albiră.

— Îţi mulţumesc, căpitane. Mă bucur să-l am.

— I-am telegrafiat mătuşii sale din Gloucestershire, asta am putut face.

— Aş vrea s-o cunosc, şopti Delia.

— O, dar am uitat, bietul Bill ţi-a mai transmis un mesaj.

— Care?

— A spus că nu vrea să fii prezentă la înmormântarea sa, să-l plângi sau să-i trimiţi flori. Nu vrea să-ţi aminteşti decât orele plăcute petrecute împreună. Voia să-ţi aminteşti de el ca de un vis frumos.

Aceste cuvinte zdruncinară până şi curajul Deliei. Îi spuse cu jumătate de glas.

— Îţi mulţumesc pentru tot, dar acum te superi dacă te rog să mă laşi singură? Ne vom vedea în alte împrejurări dar acum aş vrea să fiu singură.

Betty o îmbrăţişă.

— Te rog să trimiţi după mine dacă te vei simţi singură, Delia.

— Îţi mulţumesc, Betty.

— Nu vrei să rămân cu tine?

— Nu, Betty vreau să fiu singură.

Blaker luă mâna Deliei.

— Vom mai trece pe aici, Delia. Cred că nu trebuie să-ţi mai spun cât regret moartea lui Bill.

— Şi eu, răspunse Delia. Era un om minunat. Şi un prieten bun.

Delia nu mai putu vorbi pentru că lacrimile îi împăienjeniseră ochii.

John Blaker îşi puse pălăria o luă pe Betty de braţ şi o conduse spre maşină.

— Aş vrea să luăm prânzul împreună Betty, avem nevoie de o băutură tare să ne revenim puţin. Dumnezeule, ce tragedie! Bill era în floarea tinereţii, şi tocmai acum se şi îndrăgostise! Biata fată ce lovitură pentru ea!

— Şi abia şi-a revenit după moartea tatălui ei!

— Mă înclin în faţa acestei fete, zise Blaker. Este una dintre cele mai frumoase pe care le-am cunoscut.

Betty îl privi cu recunoştinţă. Deodată, se simţiră foarte apropiaţi.

Capitolul 8

Delia se trânti pe pat, cu faţa îngropată în pernă. Avea în mână inelul de logodnă al lui Bill. Repeta mereu:

— O, Bill, de ce a trebuit să se întâmple asta?

Când sosi Martin, îşi recăpătase controlul. Ochii îi erau roşii de plâns.

— Mă bucur c-ai venit, Martin, îl întâmpină ea. Martin o privi îngrijorat.

— Draga mea? Ce este cu tine? Am sunat pentru că n-ai mai venit la birou aşa cum mi-ai promis iar doamna Jenkins mi-a spus c-ai primit veşti foarte proaste, că eşti cu Betty şi un alt bărbat.

— Abia au plecat.

— Unde este Radleigh? Parcă trebuia să vă întâlniţi la prânz.

Delia îl privea cu mâinile în buzunarele costumului de culoare închisă care o subţia şi mai mult.

— A murit, Martin.

Lui Martin i se păru că n-a auzit bine.

— Mort? repetă el această veste incredibilă. Dumnezeule!

— A avut un accident cumplit după ce m-a lăsat acasă, noaptea trecută. A murit în dimineaţa asta la St George.

— Dumnezeule, repetă Martin. O privi pe Delia care nu mai plângea dar după tremurul buzelor se vedea că este încă şocată.

– Încă o dată se vede că am foarte mult noroc! A murit chiar când hotărâsem să ne căsătorim!

— Sunt uluit! zise Martin. Este cumplit de trist! Bietul Radleigh!

— Într-adevăr, bietul Radleigh! Era atât de îndrăgostit de viaţă!

Martin o privea incapabil să scoată o vorbă. Era profund şocat de vestea dată de Delia. Iar imaginea ei, trasă la faţă, cu ochii plânşi, palidă, îl îndurera şi mai mult. În cele din urmă îşi găsi

cuvintele.

— Delia crede-mă nici nu ştiu ce să spun, totul este atât de… nici nu-ţi pot spune în cuvinte cât de rău îmi pare.

Ea îşi îndepărtă o şuviţă rebelă căzută pe frunte.

— A fost dorinţa lui să nu merg la înmormântare, să nu vărs nicio lacrimă pentru el, să continuu munca mea să nu mă mai gândesc la el.

— Dar munca asta a ta este cumplită!

— Trebuie s-o păstrez! Trebuie să muncesc pentru că nu mai am la ce să sper acum. Îmi făcusem planuri minunate cu Bill, dar este evident că nu se vor materializa vreodată!

— Draga mea! exclamă Martin.

— Desigur a fost o logodnă scurtă, de câteva ore adăugă Delia cu un râs nervos.

— Asta nu înseamnă că n-ai fost îndrăgostită de el, zise Martin cu o urmă de gelozie.

— Am fost. Şi aş fi fost şi mai îndrăgostită

dacă aş fi avut răgazul necesar. Era un bărbat extraordinar.

— Biata mea Delia!

Ea îşi aruncă părul spre spate cu un gest nervos.

— Aşa îmi face mie viaţa; sunt condamnată să nu fiu fericită!

Martin scutură din cap. Nu avea răspuns acum pentru ea, ci numai milă, care-l făcea să vrea s-o consoleze.

Delia îi întâlni privirea. Întinse mâinile spre el.

— Te rog, nu-mi spune că ţi-e milă de mine, Martin. Sunt foarte bine, mă voi descurca. Nu-ţi face probleme.

Martin îi prinse mâinile mici ţinându-le în palmele sale.

— Draga mea, murmură el fără a fi conştient că folosea acest apelativ pentru prima oară cu ea. Aş da orice să-l pot reînvia pe Radleigh, să-ţi readuc fericirea.

Ochii Deliei fură din nou inundaţi de lacrimi. A îi şopti:

— Nu poţi Martin, ştiu că nu poţi, o astfel de lovitură îţi ia ceea ce nu-ţi poate readuce nimeni!

— Cu ce te pot ajuta Delia?

— Cu nimic. Fii prietenul meu în continuare, atât. Nu ştiu dacă aş suporta să te pierd şi pe tine.

— Nu mă vei pierde, dragă copilă. Uite, Delia, de obicei te opui la iniţiativele mele, dar astăzi lasă-mă să fac aşa cum cred de cuviinţă.

— Mulţumesc, Martin. Ce-ai vrea să fac?

— Să vii cu mine la Hampstead în acest weekend. Elinor este plecată în Sussex, la nişte veri. Lasă-mă să am grijă de tine cu mătuşa Eva, iar dacă luni insişti să-ţi reiei slujba…

Delia capitulă. Era prea tristă, prea obosită pentru a mai opune rezistenţă. Prefera să fie cu Martin decât cu oricine altcineva, pentru că pe el îl cunoştea atât de bine, era singurul care o înţelegea.

Îşi luă câteva lucruri şi porniră spre

Hampstead. Deodată, în maşină fiind, îşi aminti cele spuse de Blaker despre felul în care derapase maşina lui Bill, cum acesta fusese lovit, cum zăcuse în ambulanţă, apoi murise la spital. Oftă din toată inima, ceea ce-l făcu pe Martin să-i pună o mână protector pe umeri. El care ghicise ce fusese în mintea ei, îi spuse şoferului să meargă mai încet.

Continuară astfel drumul spre Hamsptead în tăcere, iar Delia îşi ascunse faţa la umărul lui.

Era o dimineaţă frumoasă de iunie la nouă luni după tragica moarte a lui Bill, iar Delia lua micul dejun în cămăruţa ei de la Bayswater, citind Morning Post. Un paragraf îi produse o mare bucurie:

Căsătoria dintre căpitanul John Arthur Blaker şi miss Elizabeth Mary Willis va avea loc în Hong Kong la sfârşitul lui august”.

Cu un oftat, Delia lăsă jos ziarul, luă micul dejun şi-şi aşează cu grijă pălăria pe cap. Dacă nu se grăbea întârzia la serviciu. În timp ce-şi aşeza

pălăria de pai pe cap, se gândea: Ce bine că s-a întâmplat aşa! Draga mea Betty! Sper că va fi fericită! Dar ce vorbesc eu? Sigur că va fi! John este un scump!

Ştiuse desigur de multă vreme că Betty şi John vor sfârşi printr-o căsătorie. Dragostea lor care începuse pe când Bill era încă în viaţă nu putea sfârşi altfel.

Betty era probabil în al nouălea cer, iar John îi trimitea lungi telegrame din Hong Kong.

Betty care-şi petrecuse duminica alături de Delia regreta un singur lucru, după cum spunea ea că draga şi buna ei prietenă nu putea fi prezentă la cununie.

Delia muncea din greu pentru a-şi câştiga existenţa. Imediat ce-şi revenise după şocul morţii lui Bill, se dedicase muncii cu trup şi suflet. Munca era singurul antidot pentru suferinţa ei. Bill îi ceruse să nu poarte doliu şi să nu plângă după el, ceea ce şi făcuse. Puse inelul de logodnă în cutia cu puţinele bijuterii pe care le mai avea şi

după acel sfârşit de săptămână petrecut cu Martin şi mătuşa lui nu mai vorbise despre această tragedie. Numai Martin, care o cunoştea foarte bine, ştia că n-o dăduse uitării.

Vechea rană se redeschise puţin în timpul discuţiilor cu Betty despre apropiata sa căsătorie. Betty urma să se bucure de tot ce pierduse ea Delia. Dar nici măcar Betty nu ştia cât de greu îi era să lupte cu amintirile.

Cu toate acestea Delia era conştientă că fiind foarte tânără nu-l cunoscuse pe Bill într-atât încât să facă o tragedie din pierderea lui. De acum îşi revenise şi putea din nou să discute firesc despre el.

Martin Revell era tot mai prezent în viaţa ei. Bunătatea şi înţelegerea lui mai ales după moartea lui Bill avuseseră un efect benefic asupra ei. Ştia că nu va putea să-i fie suficient de recunoscătoare pentru tot ce făcuse. Era mereu atent cu ea făcea eforturi să-i facă viaţa mai uşoară. O lăsa să facă ce dorea nu mai discuta cu

ea în contradictoriu. Învăţase că Delia avea propriul drum şi trebuie să-şi poarte singură toată bătăliile.

Petrecuseră recent câteva seri amuzante. Pentru a-i face plăcere el învăţase să danseze, lucru de care nu-i păsase până atunci. Era graţios, avea picioarele lungi, şi se mişca uşor şi chiar începu să-i placă dansul numai pentru că dansa cu ea. Bineînţeles, nu-i spusese asta niciodată. Ştia că ei îi place mult să danseze. La ultima lor întâlnire, Delia îi spusese în glumă că avea o influenţă nefastă asupra vieţii lui de avocat.

— Înainte nu prea zâmbeai, Martin, zise ea. Acum, în schimb…

— Pun asta pe seama bunei tale influenţe, îi răspunsese el. Mă simt cu zece ani mai tânăr.

— Se şi vede Martin. Arăţi foarte bine!

Cuvintele ei îl făcură să roşească.

Delia petrecuse Crăciunul cu Martin şi doamna Warnleigh, care-i arătaseră numai bunătate. Elinor fusese şi ea foarte amabilă:

Elinor, care odinioară o invidiase pentru că avea dragostea lui Martin.

Dar aceasta fusese pură gelozie şi pierise cu timpul, mai ales că în timpul toamnei Elinor se îndrăgostise. Renunţase la visele fără speranţă legate de Martin. Un tânăr prelat cu care ea lucrase îndeaproape la actele caritabile la care participa îi oferise inima sa şi Elinor îl acceptase.

Se căsătoriseră în ianuarie şi plecaseră la scurt timp în Africa, unde soţul lui Elinor lucrase înainte.

Delia se gândea că oricum Elinor va sfârşi prin a face acte de caritate. Devotamentul său faţă de Martin fusese rezultatul contactului zilnic cu acesta, dar sosirea tânărului prelat pusese capăt tristeţii ei.

Pe la Anul Nou Delia părăsi compania de vânzări. Afacerile nu mergeau deloc bine şi domnul Brown primise de la superiorii săi instrucţiuni să reducă lista vânzătorilor la jumătate.

Delia, care nu-şi revenise încă de pe urma gripei avute, nu mai vânduse numărul de aspiratoare cerut de companie pentru a-i justifica existenţa, aşa că fu nevoită să plece.

Urmaşe o lună dificilă pentru ea, plină de gânduri negre şi probleme.

Atunci veni o veche prietenă în ajutorul ei. Cu ani în urmă, Delia cunoscuse o companie de cosmetice şi înfrumuseţare, numită Babs St James. Babs era căsătorită cu un bărbat care o lăsă curând pentru o actriţă.

În luna februarie, Babs deschisese un magazin de pălării şi pelerine. Lumea se năpustise asupra magazinului şi vânzările mergeau foarte bine. Betty, care căuta mereu toalete noi recurse la Babs pentru reînnoirea garderobei sale şi o rugă pe aceasta să-i ofere o slujbă Deliei. Babs avea un post vacant de vânzătoare şi Delia îl acceptă.

Era o muncă mai uşoară decât cea de vânzare a aspiratoarelor şi mai bine plătită. Era

mai puţin obositoare, decât să umble din casă în casă pe orice vreme.

Magazinul lui Babs, care se numea Babette, se dezvolta rapid. Avea un salon de expunere în strada Albemarle, unde Delia lucra de la nouă la cinci.

Avu un moment mai dificil când Lingo Hewes intră însoţit de o femeie frumoasă, ultima lui pasiune după cum avea ea să afle; era tot căsătorit cu Phil.

Delia se confruntă cu el faţă în faţă. Lingo, insolent ca întotdeauna o salută. Îi aruncă un zâmbet forţat, apoi îşi concentră atenţia asupra blondei platinate care era cu el şi în final îl făcu să plătească mai mult decât era cazul.

Avu o adevărată plăcere să vadă ce puţin o afecta apariţia lui Lingo. Îi relată incidentul lui Martin cu care cină în seara aceea şi-l făcu să râdă când îi descrise figura lui Lingo.

Întârzie la magazin în această dimineaţă de iunie pentru că sună telefonul tocmai când voia să

iasă.

Jenny alergase după ea:

— Este pentru dumneavoastră, miss.

Se întoarse la telefon. Era Martin.

— Trebuie să ne vedem în seara asta şi te avertizez că nu mă poţi refuza!

— Dragul meu, cât de importantă este întâlnirea asta, deoarece stabilisem să iau masa cu una dintre colege.

— Amân-o!

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Martin, ezitând oarecum, numai că trebuie să plec o vreme şi aş vrea să-mi iau rămas bun de la tine.

— Să pleci? Când?

— La sfârşitul săptămânii, în Spania.

— O, Martin, pleci în iubita mea Spanie?

— Da, merg cu afaceri la Madrid.

— În acest caz, trebuie să ne întâlnim înainte de plecarea ta!

— Bine în acest caz la şapte şi jumătate la

Qualino. Ba nu, vin eu să te iau de acasă.

Delia era gata când Martin apăru la şapte şi un sfert.

— Arăţi foarte bine, Delia, îi spuse el. Ţi-a revenit şi culoarea din obraji. Îţi prieşte munca la Babette.

— Da, şi îmi place chiar. Dar spune-mi veştile tale. Martin îşi aprinse o ţigară, urmărind-o cum îşi îmbracă o pelerină verde de catifea.

— După cum ţi-am mai spus, plec la Madrid cu afaceri.

— Cât vei lipsi?

— Două săptămâni. De fapt, invitaţia este pentru o lună, pentru că patronul respectiv m-a invitat să stau într-o vilă a sa din sud.

Delia îşi mai aplică un strat de ruj.

— Ce noroc, Martin!

— Nu prea vreau să mă duc, dar mătuşa Eva susţine că am nevoie de o vacanţă.

— Aşa este. N-ai mai avut o zi liberă de luni de zile.

— Dar tu, draga mea?

— Eu nu-mi pot permite o vacanţă.

Apoi Delia se întoarse spre el.

— Clientul tău nu mă poate include în invitaţie? Voi veni ca secretară, ştiu puţină spaniolă.

— Dacă te-ar fi invitat n-ai fi venit, Delia!

— Cum să nu vin? Veni spre el şi-l prinse în braţe. Martin m-ai putea lua ca secretară?

Martin îi simţea parfumul atât de drag pe care-l asocia întotdeauna cu prezenţa ei. Deodată dezastrul pe care el voise mereu să-l evite se petrecu. Îşi pierdu controlul, luă mâinile Deliei în palmele sale.

— Nu ştii ce spui, Delia! Cum să mergi cu mine la Madrid ca secretară? Vorbeşti despre o călătorie de afaceri cu un bărbat de parcă ai fi… apoi se opri.

Surprinsă, Delia îl privi. Obrajii i se colorară subit, iar inima începu să-i bată neregulat.

— Îmi pare rău, Martin, n-am vrut să te

afectez în vreun fel.

— Dar ai făcut-o, zise el printre dinţi.

— Dar spune-mi de ce n-aş putea merge ca secretara ta? îl întrebă ea.

— Pentru că, draga mea Delia, nu eşti genul de femeie cu care se poate face o călătorie platonică, sau cel puţin asta este ce simt eu. Eşti Delia Beringham pe care eu o iubesc de teribil de multă vreme. O, Dumnezeule, exclamă el, iar am făcut ceea ce nu trebuia să fac!

Martin se aşează, scoase o batistă şi-şi şterse fruntea.

Delia continua să-l privească, cu inima bătându-i mai tare ca de obicei.

Pentru un moment nimeni nu mai scoase o vorbă. Ea continua să-l privească aşteptând o explicaţie de la el.

Cândva, cu un an în urmă, ea crezuse că ştia ce era în inima lui Martin, ştia că este iubită şi de asta el se comportase astfel în legătură cu Lingo. Acum avea o confirmare. Martin o iubea cu

adevărat. I se făcu dintr-odată teamă. Nu merita o astfel de dragoste.

Martin ridică încet capul; avea faţa foarte palidă.

— Îmi pare rău, Delia. M-am făcut de râs. Sunt un prostănac.

Ea respiră adânc venind spre el.

— Nu, n-ai făcut asta, Martin. Dacă trebuie să fie cineva considerat prost aceea sunt eu.

— Nu trebuia să spun ce am spus…

— De ce nu, Martin?

— Pentru că atâta timp cât n-ai fi ştiut, prietenia noastră ar fi continuat. Acum nu se mai poate.

— De ce nu, Martin?

— Trebuie să înţelegi, ţi-am spus că nu eşti genul de femeie pe care s-o pot lua ca secretară. Dacă te-aş lua la Madrid te-aş lua ca soţie, iar ca prietenă nu mai pot îndura să te văd. Nu înţelegi că am stricat totul?

Însemni atât de mult pentru mine, Delia. Nu

suport ideea că va trebui să pleci din viaţa mea, dar din păcate aşa va fi…

— Dar dacă ţi-aş spune că nici eu nu suport să te ştiu ieşit din viaţa mea?

— Nu vorbeşti serios, Delia!

— Ba vorbesc foarte serios, Martin, şi trebuie să mă crezi! După toate cele prin care am trecut împreună nu-ţi pot spune la revedere fără a te mai vedea atâta timp.

Martin o privi lung:

— Delia! Delia mea!

Ea se înflăcăra de pasiunea din ochii lui:

— Dacă nu vrei să mă iei aşa la Madrid, ia-mă ca soţia ta! Consideră că te cer în căsătorie, Martin! Când m-ai cerut după moartea tatii am crezut c-o faci din milă. Dar propunerea mea este din dragoste, te iubesc foarte mult Martin şi nu vreau să te pierd. Nu suport să ştiu că pleci fără mine!

— Iubita mea! exclamă Martin prinzând-o în braţe atât de strâns încât îi simţi inima cum bătea

să-i spargă pieptul. Iubito, nu te-am cerut în căsătorie din milă, ci din iubire. Dintotdeauna te-am iubit, dar mi-ai părut intangibilă. Au apărut Hewes şi bietul Radleigh şi am stat în expectativă. Nu mi-am închipuit că ai putea ajunge să te îndrăgosteşti de mine.

— Întotdeauna mi-ai fost drag, Martin, dar numai în ultimul timp m-am îndrăgostit de tine.

— Delia, iubita mea, este adevărat ce-mi spui?

— Da, murmură ea prinzându-l cu braţele de după gât şi sărutându-l. Au fost doi bărbaţi în viaţa mea, după cum prea bine ştii. Dar privind în urmă realizez că pe tine te-am iubit cel mai mult.

Martin închise ochii.

— Iubito, nu pot să cred că este adevărat!

— Eşti sigur că vrei să fiu soţia ta, Martin? murmură ea cu lacrimi în ochi. N-aş mai suporta o altă tragedie.

— Nu va fi nicio tragedie, Delia, şopti el. Dacă te-ai hotărât să vii cu mine, atunci fă-ţi

bagajele şi mâine dimineaţă vom zbura la Madrid!

— M-am hotărât, Martin! zise ea cu lacrimi în ochi.

— Iubita mea, şopti Martin. Ai fost visul meu neîmpărtăşit de zile şi nopţi, care acum se transformă în realitate!

— Aşa este, iubitule, răspunse ea sărutându-l.

Sfârşit